

O B Č Ā S N Í K

Agape Brno

Hluboká 5, 639 00 Brno
tel./fax: 543 213 006, e-mail: agape.brno@tiscali.cz
www.agapebrno.cz

Třetí číslo
červenec 2005

Vážení přátelé, děkujeme vám za spousty podnětných názorů a zajímavých dotazů. V tomto čísle Občasníku jsme proto dali více prostoru vašim dopisům, které jsou natolik zajímavé, že zcela určitě obohatí i ostatní čtenáře.

Téma, na které bylo v minulosti nejvíce ohlasů - „učebnice duchovní filozofie“ pro děti - sice nebylo nyní v popředí vašich zájmů, ale i tak doufáme, že jej ještě někdy s vaší pomocí znovu otevřeme.

Přejeme vám krásné prožití léta a dovolené.

Příští číslo Občasníku by mělo vyjít v říjnu tohoto roku.

Z ohlasů na minulé číslo Občasníku:

• Vážení přátelé, jelikož mi jsou Agape i články zveřejňované v Občasníku velkou oporou a inspirací, rozhodla jsem se i já přispět svou životní zkušeností. Věřím, že osobní příběh každého má svůj význam a že jsme vedeni tam, kde je naše místo, kde můžeme nejvíce pomoci. Téma, které mě k tomu přimělo, jsou „Indigové děti“. O knihách na toto téma a jejich obsahu jsem již několikrát slyšela, ač jsem osobně žádnou z nich ještě nečetla. Velice mě zaujaly, stejně jako informace Agape o nové generaci dětí, se kterými jsem se poprvé setkala v knize „Láska muže a ženy z pohledu duševních a duchovních sil“ z roku 1997. Myslím, že dnešní rodiče mají velké štěstí, že se jim mohou dostat takové informace, které jsem já v začátcích výchovy svých dětí neměla k dispozici, a může jim to tak mnohé objasnit a usnadnit. Jsem velice vděčna Agape, že se této zdánlivě neduchovní tematice věnuje - osobně ji považuji za jednu ze stěžejních.

K dětem jsem vždy měla vřelý vztah, a tak, než se mi narodil v roce 1989 první syn, měla jsem nastudovanou všechnu tehdy dostupnou literaturu týkající se dětí i jejich vývoje. Timto jsem se cítila zcela pevně „v kramflecích“ a ani ve snu mě nenapadlo, že já bych mohla mít s výchovou dětí nějaké problémy. Ale po narození prvního syna jsem byla velice rychle vyvedena ze svého omylu. V jeho vývoji nic neprobíhalo podle knih, vše bylo zcela jinak, žádné tehdy dostupné poučky na něj neplatily. Když mu byl asi rok, všechny „chytře“ knihy o vývoji, výchově a psychologii dětí jsem vyhodila, neboť jsem se tehdy domnívala, že informace v nich jsou nepravdivé, buď z důvodu zastaralosti či ideologické deformovanosti socialistickým původem. Nicméně jádro problému vězelo někde jinde. Poučky tam tradované do určité míry platí, ale na standardní většinovou populaci, nikoli na generaci „nových dětí“. U nich nejenže nefungují, ale jejich zarytá a bezhlavá užívání u těchto dětí naopak vede k jejich poškozování.

Zcela sama jsem si tedy musela velice usilovně hledat odpovědi a porozumění dítěti, kterému nikdo nerozuměl, a které bylo tak jiné a vůbec nenaplnělo zažitá očekávání svého okolí. Jeho velice výrazným rysem byla touha po naprosté samostatnosti, ke které začal velice energicky směřovat s prvním krůčkem a s donekonečna opakovaným „já sám“. Sám, sám, sám. Děsilo mě to a znejistěovalo. Vůbec se necítil malým bezmocným dítětem, ač přirozeně v mnohém byl na nás závislý a na mnohé mu zatím nestačily síly. Vždy se cítil být bytostí zcela rovnocennou s námi a vyžadoval, abychom s ním také na takovéto úrovni jednali. Neplatily žádné příkazy, rozkazy ani to, že to, co řekne rodič, platí a je „svaté“. Pro všechno musel být získán anebo přesvědčen o smysluplnosti toho, co je požadováno, ale bylo i pár věcí, které by zřejmě odmítal i za cenu sebezničení - kdy nepomohlo ani přesvědčování ani pohružky či fyzický trest. Můj manžel, který vyrůstal v tradiční evangelické rodině, kde se bez diskusí cítila nezpochybnitelná autorita otce, to snášel velice těžce a často jsme kvůli tomu měli mnohá nedorozumění. Museli jsme omezit řadu kontaktů s okolím, protože se syn projevoval odlišným způsobem a způsoboval tak různé nepříjemnosti. Měla jsem z něj rozporuplný pocit, ve kterém jsem se těžko vyznávala. Jedni ho vynášeli, druzí zatracovali. V něčem byl obdivuhodný a v jiném zcela nemožný. Projevoval se neskutečnou energií, měl malou potřebu spánku, byl zaměstnán neustále objevováním něčeho nového a kladl nekonečné, vyčerpávající otázky. Byl velice odolný a houževnatý, připadalo nám, že si vybral špatné místo k narození, že byl stvořen do drsných podmínek vyžadujících velkou psychickou i fyzickou odolnost, a ne skleníkové prostředí velkoměsta. Jeho zálibou bylo získávání vědomostí ze všech možných i nemožných oblastí. Na kočárku se neustále ptal: „Co to je?“ a ukazoval na čísla na sloupech lamp, na nápisy na cedulích či igelitových taškách kolemjdoucích. A tak se asi ve třech letech naučil číst a posléze i počítat, anglická slovíčka, znát kameny, rozebírat dostupné přístroje, hrát na flétnu, na kytaru....

Ovšem tehdy jsme ještě netušili, že ty nejtěžší okamžiky s výchovou nestandardního dítěte máme teprve před sebou. Ty začaly s jeho vstupem do naší ateistické vzdělávací soustavy, ve které učí pedagogové, kteří mají v malíku všechny ty knihy, které jsem já vyhodila, a kteří je považují za knihy téměř svaté, požehnané autoritou vědeckých pracovníků a podložené výsledky výzkumů. A z toho titulu necítí nutnost rozvíjet vlastní úsudek, přemýšlení a hledání nejlepších postupů. Necítí se být vázání odpovědnosti k něčemu, co je přesahuje, jsou to státní úředníci, konající podle vyhlášek a nařízení. Vždyť oni to mají jasné, černé na bílém, jak se má dítě projevovat a jak s ním mají zacházet. A přijde-li do tohoto systému dítě, které v knihách popsáno není, je zlé a porouchané. Špatní musí být i jeho rodiče, když mají dítě jiné než všichni v okolí. Škola se totiž nezajímá o pozitivní vlastnosti dítěte, které nejsou požadované v osnovách, nebo se mají podle knih u dítěte vyskytovat až v pozdějším věku.

A tak byl syn nucen odpoledne ve školce spát, i když to nepotřeboval, a když rušil, tak ho zavřeli do kumbálu. Vždyť když je nařizováno, že děti od jedné do tří mají spát, tak ono spát bude také a basta. Když byly předepsané hry, které ho nebavily, protože chtěl získávat poznatky a odpovědi na své otázky, tak byl napomínán, že zlobí, ruší, je zlý. A nám bylo neustále předkládáno, jak to, že s tím nedokážeme

něco udělat. Těšili jsme se, že vstupem do školy se situace zlepší, ale vše pokračovalo v neztenčené míře. Když rušil vykřikováním otázek, skončil zavřený v kabinetu. Asi největším kamenem úrazu u našich obou synů je, že odmítají bezduše plnit příkazy úředně dané autority - učitele, pokud ho oni sami jako kompetentního člověka neshledávají.

Všimla jsem si u nich ohromného „čichu“ na kvalitu lidí. Vždy dokázali poznat dobrého člověka, který za něco stojí. Jenže skutečně kvalitních lidských a pedagogických osobností je v našem školství poskrovnu, a zvláště na prvním stupni se na to neklade takový důraz. S tím, kdo si je dokázal svou osobností získat, s tím problémy neměli, ale takových bylo pomálu. Takže se záhy jejich žákovské knížky začaly plnit jedničkami a horami velmi negativistických poznámek ve smyslu, že jsou zlí, nereagují na napomenutí, neustále vyrušují, ubližují dětem apod. Když jsem se po poznámce snažila dopátrat, proč někomu ublížili, říkali, že si ten druhý začal anebo někdy ani že to tak, jak to podávala škola, nebylo. Že když se třeba někde něco semlelo, příběhla učitelka a řekla, že to udělal náš syn. Když ho děti bránily, že to neudělal, byly okřiknuty, ať zalezou, že do toho nemají co mluvit. Když jsem se ptala, proč neřekl, že si druhý začal a co mu provedl, řekl mi: „Ale mamí, vždyť se přece nežaluje!“

Často nebyli ani oblíbení u svých spolužáků, protože byli „jiní“, měli jiné zájmy. Když byl starší syn ve třetí třídě, dostala se mi do rukou výše zmíněná kniha Dr. Staňka, ve které doporučoval chránit tyto děti před šikanou zařazováním do výběrových, kvalitních škol. V této době jsem také poznala jednu velmi neúnavnou paní doktorku, která se snaží podobným dětem pomáhat. S humorem říkávám, že je jediným psychologem, který mi kdy pomohl. A to ani ne tak „psychologickou“ radou, ale ubezpečením, že naše děti nejsou se svými problémy ojedinelé, a hlavně tím, že mi vždycky pomáhala najít školu, ve které by je byli ochotni přijmout a ve které by byla naděje, že budou schopni existovat. Duchovní oporu a posilu jsem však čerpala právě z práce Agape. A tak začalo naše cestování po školách. Navštívili jsme na doporučení jednu alternativní školu, ale již při prvním setkání s nevýraznou paní učitelkou jsem si říkala, zda dokáže být tou osobností, kterou by syn respektoval, která by ho zaujala. Po dvou dnech mi řekl, že do té školy nechce, že tam děti běhají při hodinách po lavicích, mlátí se taškami a paní učitelce nadávají. A on se chtěl opravdu učit. Našli jsme tedy třetí školu, kde byl spokojen s paní učitelkou, i jeho zvědavost byla dostatečně sycena, avšak zase byl problém se spolužáky. Ve třídě měla hlavní slovo parta kluků, které učení zrovna nelákalo, a ten, koho snad zajímalo, jim byl zcela pro smích. Značkové oblečení, melír, diskutabilní hry, které syn odmítal..., a to jsme byli ve čtvrté, páté třídě. O přestávkách se tak stával terčem šikany, nemohl se vzdálit od lavice, aby mu neničili školní pomůcky, v šatně našel třeba propálenou bundu či jak mu dupou po školní aktovce. Vrcholem bylo, když si na něj (protože do školy dojížděl) skupina těchto dětí počkala na cestě ze školy a obklíčila ho, naházela mu věci na ostnatý drát, začala na něj najíždět na kolech, bít ho a vyhrožovat, že ho upálí. Vrátil se s podlitinou na obličej. Po oznámení celé události vedení školy jsme byli pozváni do ředitelny s tím, že viníci zde budou za účasti jejich rodičů a sociální pracovnice pokáráni. Namísto odsouzení toho, co spolužáci udělali, bylo, zřejmě po nátlaku rodičů, což byli většinou nějak význační lidé, naopak našemu synovi přede všemi sděleno, že se má ostatním přizpůsobit. Poté jsem se již neodvážila syna do této školy poslat. Protože byl již na konci páté třídy, vzali jsme zavděk soukromým gymnáziem, o kterém jsme předtím neuvažovali, a které je určitým útočištěm podobných dětí. Ne, že by to byla ve všem dokonalá a ideální škola, ale alespoň nechá tyto děti žít. Bohužel existuje až pro děti od šesté třídy, a kritickým obdobím se mi u těchto dětí jeví doba předškolní a 1. stupeň základní školy, kdy jsou ve zvýšené míře zranitelné.

Nástupem staršího syna na soukromé gymnázium se vyřešila jeho situace, avšak zrovna nastupoval do první třídy syn mladší, takže naše problémy se přesunuly na něj. Mladší syn byl opačné povahy než starší, a tak jsme se domnívali, že on by problémy ve škole mít nemusel. Ač i on v pěti letech začal zcela sám číst, nebyl tak vyčerpávající nekonečností otázek ani nebyl tak divokého temperamentu jako starší. Byl vnímavý, soucitný, jakoby zasněný, tíhnoucí spíše k filozofickým otázkám a imaginaci. Měli jsme strach, jak se srovná s okolní drsnou realitou, občas nám připadal jako malý poeta. Ale i on se velice záhy po nástupu do školy stal černou ovčí, která vyrušuje, nerespektuje autoritu, otravuje ostatní děti a je zlý. Zase začal nosit notýsky plné negativních poznámek a hodnocení, a v jeho případě jsem to již opravdu vůbec nechápala. Jak se může to klidné, přemýšlivé, společenské, vyrovnané, moudré a soucitné dítě ve škole proměnit v nezvladatelného „zloducha“, jak ho líčila škola? Dal mi na to svou odpověď: „Víš mamí, já jsem jako zrcadlo, chovám se tak, jak se chová mé okolí.“ Zase jsem si uvědomila, že ač unavena, musím vstát a jít hledat jinou školu. Začala jsem pozorovat, jak ho škola pomalu měnila ze usměvavého dítěte v podrážděného, negativisticky orientovaného tvora.

Školu jsem našla a druhou třídu jsme absolvovali celkem bez problémů, protože si ho paní učitelka získala. Věděl, že je spravedlivá a přímá a má o děti skutečný zájem i porozumění pro jejich svět. Ovšem ve třetí třídě přišel s novou paní učitelkou zase zlom. Zase byl jenom špatný a zlý a všechny otravoval. Takže opět vstát, jít do konfliktu se školou, nenechat si říkat, že dítě je špatné, a vyjádřit názor, že díl problému je i na straně školy, v jejím přístupu k dětem a nekvalitní práci jejich pedagogů. S vypětím sil jsme našli v dostupné vzdálenosti další školu, ve které již nalezla útočiště řada „originálních“ dětí, a přestože je pro své kvality přecpána k prasknutí, byli ochotni syna přijmout. A přesto, že si paní učitelka posteskla, že to s ním opravdu není jednoduché a že řada jeho poznámek, vtipků a komentářů ji od dítěte jeho věku přivádí do rozpaků a neví, jak na ně reagovat, již zde není ten zlý, neoblíbený a zatracovaný a zase chodí ze školy se svou spokojenou a veselou náladou.

Bohužel celý problém má velice hluboké kořeny. V našem školním systému je prosazována myšlenka, že všechny děti mají být vyučovány dohromady, má se za to, že tyto „nadané“ děti budou vzorem pro ty tzv. „nezvedené“ a budou jejich tahouny. Toto však ve skutečnosti ne vždy funguje. Tyto děti často svými odlišnými projevy a zájmy ostatní dráždí až k nepřátelství, a co hůře, často jdou „na nervy“ i učitelům. Vždyť zdržují, komplikují zaběhnutou rutinu a neustále prověřují učitelovy skutečné pedagogické i osobnostní kvality. Naše školství je snad více než jiné ateistické, a kdo by vyjevil jakékoli myšlenky duchovní povahy, je považován za zbloudilce a blázn. Jelikož reinkarnace je popírána, je každé dítě vnímáno jako nepopsaný list plně formovatelný výchovnými zásahy. Není počítáno s dosti výraznou částí osobnostního založení, se kterým malý človíček již přichází na svět.

I mě samotnou překvapilo, kolik si toho synové, kteří jsou v něčem tak odlišní, přinesli na tento svět, a nebylo to do nich vloženo ani naší výchovou ani prostředím, ve kterém vyrůstali. A jelikož naši pedagogové na reinkarnaci lidského ducha „nevěří“, nemohou mít ani k jakémukoli dítěti opravdovou úctu, kterou ono vycítí. Berou děti jak kus hlíny, ze které uplácají bábovičku podle své představy. A běda, když se ono vzpouzí! Většinou učitel nepřistupuje k dítěti jako k partnerovi, který ho možná jednou v mnoha směrech překoná. Názorům a pocitům dětí není přikládána žádná pozornost, vždyť názory, které stojí za to poslouchat, budou mít děti teprve tehdy, až se naučí všechno to, co je v učebnicích, které se naučili jejich učitelé. A to bude až za tolik roků! Tvořivá síla a iniciativa dětí je tak v zárodkách blokována a dušena, a tak, namísto aby se zušlechťovala k pozitivnímu projevení se, je různě potlačována, poté deformována a projevuje se namísto tvořivého díla v různé destruktivní a nežádoucí podobě. V tom vidím veliké nebezpečí dnešních pedagogických přístupů.

Indigové děti jsou vesměs děti s velkým potenciálem. A ten nemůže být potlačen. Musí být výchovou kultivován, aby byl nasměro-

ván a využít k tvorbě pozitivního, a ne naopak k destrukci. I tak je možné zvýšený potenciál bohužel využít. Rodičů s podobnými problémy se u nás vyskytuje více a snažíme se svými chabými silami upozorňovat na slabiny našeho školství a nutnost nových přístupů k nové generaci dětí, i když oficiálně samozřejmě nesmí padnout žádná zmínka o jakékoli duchovní myšlence a většinu rodičů ani takové myšlenky nezajímají. Ale i tak je u nás velká neochota a averze pro takové děti něco dělat. V dnešní době je asi nejdůležitější zajistit, aby takové děti ve fyzicky a psychicky nezdeformované podobě přežily. Chtít, aby školy jako kompenzaci jejich vysokého intelektu dokázaly rozvíjet i jejich citové a osobnostní kvality a jako maják jejich životní cesty a pomoc při hledání odpovědi, jak nejlépe naložit s nadáním, poskytovaly také duchovní vzdělání, je za současné situace jen vzdálenou utopií. Kormidelníci našeho školství s velikou silou i arogancí dusí ve své početní převaze jakoukoli iniciativu zdola.

Výchova a péče o „indigové či mimořádně nadané“ děti je velice časově i psychicky náročná a vyžaduje ve škole i doma zcela nové přístupy. Rozhodně se nedá kvalitně provádět v tržně efektivních velkochovech o 25 až 30 dětech ve třídě, ke kterým v rámci efektivity naše školství směřuje. Vždyť v takových podmínkách nemůže učitel věnovat každému dítěti dostatek individuální pozornosti, kterou tolik potřebují. Potřebují, aby jim bylo nasloucháno, aby mohly vyjádřit své názory, potřebují tvořit. Potřebují vědět, že nejsou jen číslem ve třídním výkazu, potřebují cítit, že k nim jejich učitel navázal osobní vztah, že mu na nich záleží. Žádná šablona, žádná schematičnost. Každý den, každý okamžik s nimi na cestě objevovat nové úhly pohledu, prožitku, souvislostí. Jejich těžkosti při zapojování do obvyklých pořádků, na které upozorňuje Woitinas, mohou být v dlouhodobém horizontu pro jejich okolí velmi psychicky vyčerpávající. V řadě případů tak půjde kvalitní rodinná péče o takovéto děti těžko skloubit s plnou zaměstnaností matky, zvláště při dnešních časově téměř neohraničených nárocích zaměstnavatelů. Matka takových dětí se tak stává pro většinové okolí bláznem, nikdo nechápe proč se se svými dětmi tak „maže“. Vždyť moderní, inteligentní žena rozvíjí kariéru, a pokud chce i děti, tak je samozřejmě hravě zvládne při práci. Tyto děti zde však nejsou pro to, abychom se jimi kochali a jako roztomilé andílky je hladili po hlavičkách, když nás poslouchají a moc neotravují. Jsou náročnými souputníky. Jsou výzvou. Jsou únavnou a nevyčerpateľnou studnicí podnětů, se kterými se musíme neustále vyrovnávat i ve chvílích, kdybychom si nejraději dali nohy na stůl. Pořád nás zneklidňují a znejistují, zvláště ve chvílích, kdy si se sebeuspokojením začínáme myslet že jsme „dobří“. Jsou studnicí nečekaných překážek, se kterými, když se potýkáme, rosteme a sílíme. Proto tu jsou. Nepřináší zmrtvující klid, ale pohyb a cestu. Eva R., Praha

Píší nám naši čtenáři

Ekologie v domácnosti aneb Přerod konzumenta v lidskou bytost?

Ačkoliv se vyhýbám v domácnosti použití chemikálií a používám prací a čistící prostředky na biologicky odbouratelné bázi, recykluji obaly od potravin, přestala jsem kupovat balenou vodu, stále ještě jsem dosud nechtěla domyslet, jak moc i nadále našemu životnímu prostředí škodím. U svých dětí totiž pořád ještě používám jednorázové plenky, neboť bavlněných se bojím. To je ode mne hrozně ošklivé, přiznávám se.

Dala jsem se nyní proto do velkého internetového pátrání. Nejen po plenkách, ale po všem, čím bych mohla naší Zemi prospět, tedy lépe řečeno méně škodit. Hledání mne dovedlo i do zahraničí, objevila jsem několik českých internetových obchodů, a díky různým internetovým diskuzím jsem se dověděla, jak některé konkrétní výrobky fungují v praxi.

Co z doporučeného jsem vyzkoušela jako první, byla česká značka čistících a pracích prostředků do domácnosti www.dongemini.cz, kterou mohu i já vešle doporučit dále. Výrobky neobsahují ani fosfáty ani zeolity a navíc jsou velmi úsporné. Tato značka má dobré reference i od velkých prádel. Výrobky jdou bez problémů zakoupit on-line. Zjistila jsem, že také jde prát prádlo pomocí indických ořechových slupek, které při průběhu praní ze sebe uvolňují mýdlo, a to i v pračce. Jmenuje se to oficiálně „mýdlový ořech“, je česán ze stromů, a je k dostání na www.saproz.cz. Jeden kilogram stojí tisíc korun a vystačí údajně na celý rok pro čtyřčlennou rodinu při dvou až třech praních týdně. Zatím jsem to nezkoušela, ale mám informace od těch, kteří v něm perou, nebo dokonce perou v doma dělaném mýdle. Přírodním českým patentovaným prostředkem Biorepel (www.biorepel.cz) se dají hubit plísň všeho druhu, hlavně na zdech, ale funguje to prý i na plíseň na nohou. Je to jakási „žravá“ houba, která plíseň zahubí a poté sama zahyne. Dále je spousta firem, které nabízejí přírodní kontrolovanou kosmetiku. Seznam některých je například na www.albiostyl.cz. Jedna z takto zaměřených firem, Urtekram, dokonce nabízí kromě bezpečné kosmetiky i univerzální čistič do domácnosti a prostředek na nádobí, které jsou vyrobeny z čistě rostlinných surovin (www.urtekram.cz). Zaujalo mě přírodní olivové mýdlo (Marseillské mýdlo v klasických kostkách), neobsahující žádné živočišné tuky, syntetické konzervanty, parfém, antioxidanty ani sůl EDTA, které jsou běžnou součástí klasických mýdel kosmetických i mýdel na praní (je k dostání na <http://shop.studiomarta.com>).

Co se týče dětských plen, je dobrý server www.latkovepleny.cz, neboť pomáhá zorientovat se v této oblasti. Zjistila jsem, že kromě klasických čtvercových plen se již i u nás dají zakoupit takzvané prací plenkové systémy. Je to kombinace různých stříhů a materiálů plenek, kalhotek a přídavných savých vložek, které vydrží celé plenkové období dítěte, eventuelně lze schovat pro dalšího sourozence. Nejlepší se zdá být www.popolini.cz. Taktéž jsou dobré ohlasy na www.bambinomio.cz. Na zahraničních serverech je i návod, jak zabalit dítě do různých typů plen v závislosti na věku, pohyblivosti, pohlaví, k zhlédnutí jsou i názorná videa s přebalováním medvídky (např. www.greenmountaindiapers.com/tienappy.htm). Nechybí návod, jak si ušít svoje plenky doma (www.diapersewing.com). Nebo dokonce jsou tam běžné i textilní dámské hygienické vložky. Tyto pratelné dámské potřeby jsou u nás k dostání na www.popolini.cz. Také se dají sehnat kompostovatelné jednorázové plenky. Lze je zakoupit v některých internetových obchodech, např. www.rozmaryna.cz nebo přímo na <http://ekoplenky.navi.cz/>.

Dostala jsem se i k tématice zdánlivě nesouvisející, a to k výchově dětí. Některé matky (zvláště v cizině, ale už i u nás jsou zmínky) si se svými dětmi umějí vybudovat „informační kanál“, podobně jako u přírodních kmenů, díky kterému umějí přesně vycítit, kdy jejich dítě bude konat potřebu, takže vůbec nebo skoro vůbec nepotřebují plenky, a to ani v kojeneckém věku dítěte. Většinou tyto matky nosí děti v šátku na svém těle, nikoli v kočárku. Když kojeneček nebo batole začne vysílat signály, podrží je nad nočnickem, kyblíkem, či na svém klíně nad záchodem, kam ono vykoná potřebu. Nošení dítěte v šátku místo vosení v kočárku mohu z vlastní zkušenosti vřele doporučit (více na www.vatanai.cz), ale mít kojence bez plenek, to jsem tedy ještě nedokázala!

Pozn.: Většinu tohoto jsem čerpala z internetové diskuze na serveru www.emimino.cz (diskuze Ekologická domácnost).

Petra H., Hradec Králové

Polská katarze a potomci husitů

Jsme potomky husitů a jako národ máme s papežským stolcem své neblahé zkušenosti. Napůl s otevřenými ústy, napůl s ironickým úsměvem jsme sledovali pozdvižení, které v sousedním Polsku způsobil skon Jana Pavla II. Přesun milionů Poláků na pohřeb do Říma se projevil i na našich silnicích a hraničních přechodech. Jakkoliv nám emoce našich severních sousedů připadají těžko pochopitelné, jisté okolnosti jim můžeme závidět.

Smrt Karola Wojtyły změnila tvář Polska. Marné modlitby o zdraví pro umírajícího a týden národního smutku přinesly kromě truchlení nečekané události. Zcela zaplněná a zcela tichá náměstí, objímající se lidé, svíčky a květiny v ulicích nesoucích jméno Jana Pavla II. Utichly malicherné hádky a spory, každodenní starosti ustoupily do pozadí. Lidé se k sobě začali chovat jinak, lépe, v celé zemi zavládlo ovzduší jednoty a solidarity.

Pokud místo celonárodní euforie dosadíme smutek smíšený s celonárodní „sebereflexí“, můžeme Polsko v dubnu 2005 docela dobře přirovnat k Československu v listopadu 1989.

Snad nejvýrazněji se razantní změna společenského klimatu odrazila v polských médiích, která celonárodní tryznu respektovala téměř vzorově. Jakoby se slehla zem po keep-smilingových bavičích a moderátorech, zmizely reklamy, obvyklý hudební repertoár byl na celý týden nahrazen vážnou a duchovní hudbou, zněly rockové balady i skladby z alternativní scény. Kromě neustálého toku informací o papeži, jeho životě a odkazu se diskutovalo o životních hodnotách a současném „šoku“ z toho, v jakém světle se náhle zjevila polská mládež. Reakce teenagerů na smrt „svého“ papeže zcela převrátila obraz této věkové skupiny v očích dospělých. Atmosféra, kterou mladí lidé vytvářeli při večerně-nočních shromážděních, udělala na polskou veřejnost neobyčejný dojem. Nad zprávami o usmíření nesmířitelných táborů fotbalových fanoušků Krakova a Varšavy pak někteří žasli a jásali, jiní nevěřicně kroutili hlavou...

V diskusích zazníval společný údiv nad tím, co se děje. Jak se najednou volněji dýchá, jak je teď v Polsku „dobře“. A světe div se, není za tím růst mezd a zvýšení životní úrovně. Co se změnilo, je neviditelné, je ukryto kdesi v hlubinách lidských duší, v předivě mezilidských vztahů.

A přestože skeptici od začátku pochybovali, že by tato „katarze“ přinesla trvalejší změnu, a přestože někteří fanoušci Varšavy a Krakova už při nejbližším konaném ligovém kole po sobě opět metali láhve, neobvyklý týden národního smutku měl význam. V některých zůstane jen neobyčejná vzpomínka. Ale není málo těch, ve kterých se cosi změnilo, kterým tento prožitek ukázal, že je možné i něco jiného, než upínat zrak k cifrám týkajících se růstu hrubého domácího produktu.

Pro většinu Čechů skon a pohřeb slovanského papeže nevybočoval z řady událostí každodenního zpravodajství. Přesto by měl Jan Pavel II. zůstat v naší paměti jako mimořádná osobnost, která český národ znala a rozuměla mu. Jako první katolický velekněz, který dokázal veřejně vyslovit omluvu za krivdu spáchanou svojí církví na Janu Husovi. Bůh ti žehnej, Karole Wojtylo. Jiří G., Jeseník

...Možná by bylo hezké do Občasníku napsat i o tom, **jak se vlastně vyrábí elektrická energie**. V naší republice totiž existuje projekt Zelená energie, který je určen na pomoc našemu životnímu prostředí. Zelenou energii je nazývána elektrická energie, která je získávána z takzvaných obnovitelných zdrojů, v případě naší republiky převážně jde o využití vodních zdrojů.

Odborné studie uvádějí, promiňte, jestli moje výrazivo nebude dosti přesné, že v České republice je využíván energetický potenciál vodních toků na 34 %. Vodní elektrárny současnosti jsou vybaveny moderními turbínami, které mají účinnost přeměny kinetické energie vody na mechanickou (která je poté převedena na elektrickou energii) až 94%, což je mnohem vyšší výkon než mají moderní spalovací zařízení. Navíc vodní elektrárny mají u nás tradici a povětšinou se využívají jako víceúčelová vodní díla (vodohospodářský účel, ochrana před povodněmi apod.), a při jejich správném začlenění do vodstva nehrozí skoro žádné poškození životního prostředí (např. vliv na ryby apod.). Při činnosti vodní elektrárny nedochází k znečištění ovzduší emisemi ani k tvorbě žádných odpadů a její provoz není závislý na dovozu surovin nebo paliva, má velkou životnost, nepotřebuje mnoho pracovníků obsluhy a dá se říci, že je to zkrátka neekonomičtější typ elektrárny, který navíc umožňuje během krátké doby najet na plný výkon, asi během 100 sekund. Vodní elektrárny pokrývají asi 10% celkové produkce elektrické energie u nás a tvoří velmi důležitý regulační prvek, neboť kryjí výpadky jiných elektráren a nebo naopak lze energii naakumulovat a použít později.

My nyní můžeme pomoci rozvíjet výstavbu těchto ekologických elektráren a podpořit ekologické projekty a vzdělávání, a to tak, že si pro svoji domácnost nebo firmu objednáme Zelenou energii, to jest energii, která byla vyrobena právě vodními elektrárnami, v menší míře i větrnými či slunečními. Zelená energie vyrobená těmito elektrárnami je dražší pouze o 0,10 Kč na 1 kWh. Více je psáno na www.energienet.cz, najdeme tam i zhodnocení minulých let, kolik prostředků bylo takto získáno a na jaký účel byly použity. Petra H.

...Chtěl bych Vám dodatečně poděkovat za **Osobní analýzu jemnohmotných těl**, kterou jste mi nedávno v Agape vypracovali, a poskytnout aspoň krátkou zpětnou vazbu. Jednalo se o mou již čtvrtou kresbu, od té poslední uběhlo dva a půl roku. Když jsem dostal svou první analýzu, byly dojmy velmi podobné jako u té paní, jejíž reakci jste otiskli v posledním čísle Občasníku, její text mi byl velmi blízký. U dalších OA přirozeně už ten okamžitý dojem tak silný nebyl, což je pochopitelné, přesto se na kresbu vždy těším, jsem na ni zvědav a když ji dostanu do ruky, je to vždy velmi pěkný a zvláštní okamžik.

Na kresbách lze dobře pozorovat :

1) vývoj - stálé se zkvalitňující napojení k Prapodstatě a zvyšování počtu andělů (je zajímavé, že vždy jich bylo na další OA o jednoho více, jakoby zde byla skrytá souvislost s provedením kresby), což je pro mě velmi potěšující potvrzení toho, že jdu víceméně „po správné cestě“,

2) změny - ve stranách trojúhelníku fyzického vědomí, v čákrách, v oblastech, kde dochází ke ztrátám energie, v napojení čaker do okolí - toto má pro mě důležitou „korekční“ funkci, umožňuje mi to se zamyslet nad tím, co bych na sobě a svým způsobu života mohl v daném období zlepšit.

A snad mohu napsat i to, že mám (stejně jako pisatelé jednoho příspěvku v loňském Občasníku) „podezření“, že zhotovení OA má na člověka i jiné, řekněme „vedlejší“ účinky, které jsou velmi pozitivní. Jakoby to období vždy bylo takové „požehnané“, dalo by se říci.

Ještě jednou děkuji, přeji Vám i celému Agape mnoho dobrého a Boží požehnání pro Vaši práci. Jiří G.

Seznámení

• Ráda bych prostřednictvím těchto řádků poprosila o pomoc čtenáře Vašeho Občasníku. Nedávno jsem se přestěhovala za prací do Bruntálu. Moc lidí tady neznám a ze všeho nejvíc mi tu chybí lidé duchovního zaměření. Jsem čtenářkou Poselství grálu, ale samozřejmě se nevyhýbám ani jiným knihám a směřuji, které jsou živé a usilují o stejný cíl. Nenašel by se mezi čtenáři Občasníku někdo z Bruntálu či blízkého okolí, kdo by měl chuť se občas sejit, vyměnit si názory a vzájemně se podpořit v tomto úsilí? Nebo snad existuje i nějaká skupina přátel, kteří se takto scházejí? Také tu postrádám jakékoliv duchovně orientované akce - přednášky, besedy, setkání... Mohl by mi někdo poradit? Kontakt na mě je: mtvp@email.cz nebo 723 213 229. Marta Havlíčková

• Prosim, jestli máte ještě výdrž a snahu seznámit lidi vzájemně, můžete mě zařadit. Jsem čtenářkou Poselství grálu, které zásadním způsobem změnilo můj život, zasáhlo mě, až bych řekla na úrovni ducha, tak to bylo intenzivní. V praxi jsem si ověřila naprostou věštinu napsaného, ovšem nejsem ten typ člověka, který slepě všemu předloženému věří. Zkoumám přísně sama různé otázky a i Vaše sdělení, především dr. Staňka. S mnohým souhlasím, něco se mi nelíbí a nutně potřebuji mít jasno... Jenže to je práce celoživotní a celého bytí vůbec. I proto bych potřebovala a prosila o konzultace duchovně, ale i materiálně vyrovnaného člověka, jenže nevím, jak to zrealizovat. Víím, že pořádáte přednášky a setkání, ale nemám kam dát vnučky, o které se starám, a i ostatní povinnosti pozemského rázu mi nedovolují se zúčastnit. Jsem z toho opravdu nešťastná a vnitřně rozhozená, neboť bytostně cítím potřebu stýkat se a mluvit s podobně smýšlejícími. Manžel je věřící "ze zvyku" a naprosto nechápe a nechce chápat nic víc... Možná je někdo z těch, kteří odebírají Občasník, z okr. Uherské Hradiště, Zlín, Hodonín, Kyjov a má stejné potřeby a přání jako já. Moje adresa: Jiřina Skalková (1952), Boršice 583, okr. Uherské Hradiště.

• Ráda bych se seznámila se stejně zaměřenými lidmi, se kterými bych mohla komunikovat třeba prostřednictvím internetu. Jmenuji se Markéta, je mi 30 let, mám zájem o vše zajímavé a poskytující další růst člověka, zajímám se o tradiční řemesla, ekologii a vše, co se týká dětí. Ráda bych našla někoho, kdo usiluje o duchovní růst a rozšiřování svých zájmů, někoho, kdo si rád vymění názory a zkušenosti. Kontakt ma.ber.@centrum.cz

• Milé Agape, prosím o vydání v Občasníku - pokud to bude možné. Jsem ve fázi 2. stupně duševního vývoje a mám problém potkat partnera na podobné úrovni, proto se na Vás obracím. Je mi 20 let a hledám partnera do 25 let, pokud možno ze Západočeského kraje. Anička, tel. 721970945

• Chtěla bych Vám moc poděkovat za články v Občasníku, především za ty, které se týkají dětí a jejich výchovy. Konkrétně informace o porodu v nemocnici a variantě poslat dítě do mateřské školky mi přinesly velkou úlevu a pomohly mi zbavit se výčitek. Ráda bych také využila touto cestou možnost poznat přes Občasník duchovně zaměřené lidi. Jsem 30-letá začátečnice a bydlím v Novém Městě nad Metují. Pokud se v bližším okolí vyskytuje někdo podobně zaměřený a měl by chuť seznámit se, budu ráda, když mě zkontaktuje. Mobil 604634142, e-mail: razkova@centrum.cz

• ...Jsem šťastná máma i manželka a mám vše, co potřebuji ke šťastnému životu. Jsem už 3 roky na mateřské dovolené a jako nejedna maminka často trpím pocíty přetíženosti stereotypem typu uvařit, uklidit, vyprat, nakrmit atd. V poslední době jsem stále častěji začala postrádat své dřívější propojení s duchovním světem. Nutno zmínit, že bydlíme už skoro tři roky v bytovce na okraji Liberce ve velmi hezké lokalitě, vlastně na vesnici. A v tom je asi největší zádrhel, protože ač je to tu vše naoko krásné, příroda, malá zahrádka, skvělá paní, která je mou kamarádkou, já tu nejsem spokojená. Těžko se mi to říká, ale bydlí tu lidé, kteří tu vytváří atmosféru primitivismu, nevraživosti a pomluv. Tím, že jsem pořád doma, jsem nucena tyto lidi často potkávat, a bohužel se mi někdy i delší dobu nedaří být natolik pozitivní, abych se náporu těch negací ubránila. Je to asi i tím, že už nemám čas meditovat, snít a věnovat se tolik vlastním myšlenkám. Jenže přece musí být způsob, jak i s dítětem na plný úvazek být silná a duchovní i přes ten silný tlak zvenčí. Teď mě to vše trápí o moc víc, protože jsem už 4 měsíce těhotná a marně se snažím navázat své někdejší spojení s Matkou. Jak najít více positivity, jak ne být tolik zranitelná a jak si to vše udržet? Myslela jsem si, že odpovědi znám, ale život mi ukazuje, že ještě ne...

Část odpovědi tkví i v tom, že moc potřebuji kamarádku, přítelkyni. Ráda bych tedy poznala maminku z Liberce, která postrádá kamarádku. Jsem vdaná, je mi 31 let a mám skoro tříletou holčičku, navíc ještě čekáme miminko. Daniela M., d.martanova@email.cz

Zaměstnání hledá:

• Speciální pedagožka - učitelka, vychovatelka, logopedka, státní zkouška z německého jazyka, ukončeno studium waldorfské předškolní i školní pedagogiky, aktuálně studium léčebné pedagogiky a chirofonetiky, praxe v ČR i zahraničí, žena, 37 let, hledá práci v Brně, v oboru i mimo něj. Tel. 605 35 84 84.

Recenze knih

Otázka: Zasilám k posouzení knihu Hany Jankovské „Návrat k Panně“ s podtitulem: **Aktivace nového vnímání**. Zabývá se rozbořením obrazů madon, převážně od Raffaela. Zdají se mi moc krásné a živé. Když jsem na ně hleděla, nestačila jsem se divit. Jednak jsem byla uchválena atmosférou těchto děl, jejich výmluvností, způsobem, jakým je v nich vyjádřena něha mezi Marií a Ježíškem. Více jsem tomu nerozuměla, a proto jsem se ponořila do textu. Hned u Sixtinské madony, která se na mne mračila, jsem se dověděla, že je vypracována do pentagramu. Což nedovedu pochopit, protože pentagram je mi na pohled nepříjemný, a přitom celkový obraz mi nepříjemný není. Ježíš na posledním obrázku se na mne také mračil, asi jsem opravdu hříšná duše. Nerozumím ničemu. On reagoval jinak než Ježíš na Turinském plátně, kterého miluji. Hlavně by mě zajímalo, co vidíte Vy na těchto obrazech. Po shlédnutí té sestavy madon jsem měla v noci optický zážitek. Viděla jsem jakýsi otvor do jiné dimenze(?), v němž jsem zahlédla tak sytou a energií nabitou zelenou barvu s teč-

kami červené, možná i žluté, že na tomto světě nic takového není vidět. Druhé noci jsem uprostřed snu náhle pocítila náraz, a světelný kužel mne začal vtahovat do sebe. Měla jsem pocit nenadálého přílivu energie a jakéhosi škrcení. Pak do mne strčila dcerka, a vše se vrátilo. Budu ráda, když mi napíšete své dojmy.

Odpověď: Madony jsou fascinující a vyzařující. Kdo se do nich vžije, rozkmitává se v něm schopnost vzhledu do nadpozemských dimenzí. Proto R.Steiner léčil lidi s rozvrácenou duší soustavou madon, doprostřed nichž je posadil. Toto vyzařování je u nich vyvoláváno jejich zasazením do obrazců, neboli zákonů stvoření. (Zlatý řez, pentagram, úhelnice, planetární pečeť, sféry, gama, reš , ryby.) Pentagram Vás nemusí rušit, je symbolem těla člověka, které přichází na svět skrze Ženský princip z Božského. Není nečistý, pouze čeká na vysvobození člověka ze hmoty prostřednictvím Ježíška, a tím se znamená člověka mění v hexagram, znamená vysvobozeného ze hmoty. Obrazy na Vás zapůsobily tak, že Vám otevřely vzhled do jiné dimenze. Ono „škrcení“ znám. Je příznakem vymístění duše z těla, znakem, že jste prodělala vyšší zasvěcení, otevření třetího oka. Od nynějška budete vnímat svět i jiným pohledem než dosud. Madony Vás skutečně aktivovaly. Ježíš na posledním obrázku se mračil proto, že se nevdívá na Vás, ale na svět. Proto se mračí, na lidstvo. Pro Vás platí jeho pohled z Turinského plátna, a jeho vedení bude nyní po iniciaci silnější. Doufám, že v nové době budou všichni léčeni postavením mezi soubor madon! Nastane jiná éra než postavením mas mezi regály supermarketů! J. Staněk

Otázky a odpovědi

Z dopisu: *Náš rodinný dům stojí na bývalém pohřebišti lidí, kteří utonuli při povodni. Mívám velmi živé sny. Často se mi zdá o vodě, jak se topím, umírám. Sny mě trápily také před tím, než se stalo to s tsunami. Občas mívám sny, které mi chtějí něco sdělit, avšak nerozumím tomu. Zapisuji si je. Žádám Vás o pomoc, zda byste mi je mohli vyložit:*

Byly jsme tři dívky. Měly jsme předstoupit před satana (budoucí manžel) a každá předvést nějaké vystoupení, abychom ho zaujaly. Vím, že jednu dívku zabil, druhá odešla. Začala jsem před ním tančit. Tvrdila jsem, že tancem představuji moc, nadvládu. Vybral si mě. Měla jsem mu dát syna pro říši úpírů (pro říši duchovně mrtvých). Byl velmi bílý ve tváři. (Původně duchovně mrtvý.) Měl v sobě dva životy, já také. Jeden zlý, druhý romantický a vzácný. Pořád nás úpíři honili, chtěli zabit mne i vládce. Běželi jsme chodbou a potkali tam někoho, kdo mně pomůže. Sedla jsem si do restaurace a nějaký muž a dvě dívky mi začali vyprávět, že zítra vypukne válka zla. Mám si prý vzít masku a vyřešení pro válku. Znak na pozvánce, kterou jsem obdržela na válku, vypadal takto: biologický znak pro samice s kruhem uvnitř.

Výklad dosavadní části: Máte v sobě tři typy předobrazů ženy. V nevědomí máte zakotvenou představu sexuality jako satanskou, zřejmě přejatou z doby špatně pojatého křesťanství. Jedna představa je nerealizovatelná v hmotnosti (ta zabitá), druhé nerozumíte. Ztotožnila jste se s třetí představou sexuality, pojatou jako boj o moc a nadvládu mezi mužem a ženou. (Feministická a materialistická.) Jejím hlavním cílem je mocné potomstvo. Tato tvář sexuality je rozpolcená - současně trochu sado-maso a současně romantická. Vaše podvědomí vycití, jak na Vás z okolí útočí temní. Ti tři v restauraci Vás informují o začínající „válce duchů“ o lidstvo. Říkají Vám, abyste si vzala masku, tzn. aby ste se ukryla před útoky okolí. A „vyřešení pro válku“ se znakem znamená pochopit její podstatu, oč jde. Podle znaku jde o boj o kvalitu ženství. Proto biologický znak pro samici. Ale uvnitř znaku je kruh! A kruh je odedávna znak tvaru lidského ducha. Duch je koule. Znak tedy znamená, že jde o boj za duchovní ženství a sexuality vůbec. Provedení tohoto je to „vyřešení“, tj. projití následnou válkou. Rozvinutím svého duchovního rozměru se stanete nositelem výše uvedeného znaku. Poznámka: Válka duchů je to, co je v Janově zjevení popisováno jako „šelma bude štvát Ženství na poušť“, ale pata ženy rozdrtí hlavu hada a tím nastane obnovení ráje na zemi.

Pokračování snu: *Věděla jsem, že při mně stojí mocný satan, ale bála jsem se. Měla jsem na sobě dlouhý černý plášť s kapucí jako jeho paní. A on mne trochu povznesl do vzduchu. Zamilovala jsem si ho. Taký ovšem tvrdil, že Bůh není, prý chce jen od lidí dary. Mlčela jsem, věřila v Boha. A za muže jsem měla satana.*

Výklad: Cítíte vedle sebe oporu budoucího manžela jako muže. On Vás pozemsky bude povznášet. V podstatě jej máte ráda. Je ateista a jeho ateismus pochází z toho, že nesnáší ziskuchtivost církevních kněží. Vy ale máte hlubší vycitění.

Pokračování snu: *Válka vypukla nedaleko našeho domu „U Jezu“. Lidé skákali do vody, aby se zachránili a uplavali. Každý se děsil. Vzala jsem do ruky nějakou knihu a začala po ní kreslit nějaké hnědé čáry. Znak v knize: opět samice s kruhem uvnitř. Přivtělený můj pár přiletěl. Držel proti mně kůl. Náhle byl se mnou. Bojoval. Všichni hynuli v krvi. Topila jsem se a někdo mi držel hlavu pod vodou. Zachránila jsem se. Nastal obřad vítězství. Všichni na trávě tančili, padla jsem vyčerpáním a našla na trávě anděla, se kterým se už někdo modlil. Myslím, že mrtví před 5000 léty povstanou.*

Výklad: Duchovní válka se Vašemu okolí nevyhne. Masa lidí se jí bude chtít vyhnout, ale tím zahyne, utopí se. Vezmete si poučení z knihy. Ta kniha Vám vysvětlí, co znamená oduchovnělá žena. Váš budoucí manžel se nakonec postaví na Vaši stranu a přestane být ateistou. Budete v zdravotní krizi, ale překonáte ji. Jste jednou z nastupující nové generace. (Indigové dítě.) Vidět anděla znamená najít pravou duchovnost. Ten, který se s ním modlil, je duchovní průvodce Vašeho rodu. V nové éře se inkarnují Vaši kladní předkové pět tisíc let zpět.

Závěr: Jste velmi mediální a vycitíte energie minulých dějů. Sny Vám signalizují budoucí krizi a způsob, jak ji překonat - úsilím o napojení se na stabilizační energii vyzařování Stvořitele. Sexualita bude pro Vás důležitá a doporučuji si přečíst a uplatnit naše knihy „Láska muže a ženy“ a „Svatý grál“. J. Staněk

• **Otázka: Neustále je mé tělo poseto spousty drobných, ale i velmi vystouplých znamének. Kladla jsem si otázku, k čemu slouží znaménka na těle. Některá jsem si totiž musela nechat odstranit, protože byla podrážděna prádlem. Mají tedy nějaký podstatný význam?**

Odpověď: Mají. Ta část povrchu, na které jsou znaménka, komunikují s příslušným orgánem podle tzv. Haedových zón. Jestliže v dráze příslušného orgánu vzniká energetická porucha, tělo ji odtlačuje do neškodného umístění. V daném případě na kůži. Znaménka, vlastně benigní nádorky, znamenají vnik nádorové vibrace v příslušné dráze. Místo v orgánu vzniknou na kůži, takže jsou vlastně místem „vybití“ této vadné tendence. Odstraňovat je není radno, protože by se dotyčná energie mohla vybijet pak uvnitř nebo zvrhnout ve zhoubnou. Pokud ovšem skutečně vadí, pak není zbyti. Váš organizmus (i duše) má tendenci k nádorům. Zamyslel bych se nad tím. Zatím Vás vyšší moc chrání, ale nemusí to být stále. Proto se tato znaménka zvrhávají, jakmile ochrana ustane. Měla byste vnitřní duševní život upravit (např. viz Duchovní příčiny nemoci) a rovněž i životasprávu směrem ke zdravé výživě. J. Staněk

• **Otázka: Katastrofa v Asii 26. 12. 04** měla obrovské následky na zmaření lidských životů. Co bylo příčinou této nezapomenutelné události. Je to počátek vymýcení naší civilizace?

Odpověď: Z hlediska světového to byla nepatrnost, nafouknutá sdělovacími prostředky. Výbuch Krakatau (19. stol.) byl o řád rozsáhlejší než 20-metrová vlna tsunami, a dnes by zabil miliony při současné hustotě obyvatelstva. A nikdo o tom skoro nevěděl a za počátek apokalypsy to nikoho ani nenapadlo. Jsou to občasné přírodní katastrofy, které vybíjejí nahromaděnou karmu lidstva. Důležité jsou jen signály ve formě symboliky. Např. čeští zbohatlíci prchali před nudou Vánoc a na místě domnělého konzumiště se nenučili. Skutečná rána přijde jako „zloděj“, tj. nenápadně, a nápadně na tom bude jen to, že satanský tisk bude počátek bagatelizovat nebo jej utají. My tmáři, které „světlo“ ateizmu neosvítilo, se staráme jen o to, abychom byli v Řádu a strach necháme nositelům vědeckého světového názoru.

• Z dopisu: *Vážené Agape, předem Vás mnohokrát zdravím a z celého srdce chci poděkovat za to, že jste! Mám od Vás knížky s výjimkou té nejnovější a opravdu musím říci, že mi v mnohém pomohly, i když na určité věci jsem měla a mám jiný názor. Avšak je rovněž pravdou, že když jsem si přečetla např. knihu „Láska muže a ženy“ poprvé, měla jsem na určité věci jiný názor, než když jsem ji četla podruhé. Tím chci říci, že člověk se skutečně v poznání neustále vyvíjí, a Vaše knihy mě vždy překvapí něčím novým, co jsem si při první četbě ani neuvědomila.*

V prosinci roku 2004 jsem si u Vás nechala vypracovat Analýzu jemnohmotných těl a vřele za ni děkuji, protože mi v mnohém (jako i mnoha dalším) otevřela oči - bohužel ze začátku jsem se potýkala s velkým zklamáním a nemohla přijmout, kde se momentálně nacházím, protože jsem si myslela, že jsem na tom o hodně lépe - do mého hodnocení a posuzování do značné míry zasahovalo ego a také jsem si to přebrala tak, že tím pádem jsem k ničemu a ničeho jsem nedosáhla, protože jsem „jen“ na vyšší úrovni tělesného vědomí. Pak jsem si však naopak uvědomila, že bych měla být vděčná!!! Za to, čeho jsem dosáhla, a ne být zklamaná z toho, kde ještě nejsem, ale vlastně mohu být! A to je podstatné - pokud na sobě člověk vědomě pracuje, musí to zákonitě přinést výsledky. A ne upínáním se na své ego, k němuž mám odkloněný paprsek. Prostě učit se pokoře k Bohu je zapotřebí.

Ted' bych se chtěla zmínit o nynější situaci. Momentálně se nacházím v období hledání čisté Lásky v partnerském vztahu (pokud se to vlastně z mého nedokonalého pohledu dá nazvat čistou Láskou - ale ráda bych to tak nazvala). Po dlouhém období bez partnera jsem asi před dvěma měsíci potkala muže, který je o hodně let mladší, a opravdu jej mám ráda, jen vždy při nějaké příležitosti se stane, že k němu začnu mít nedůvěru, protože pokaždé, když se mu plně otevřu, tak mě nějakým způsobem zraní. Hodně jsem o tom přemýšlela a chvílemi si připadám paranoidní, ale vždy dospěji ke stejnému závěru. Možná je chyba ve mně, ale každopádně jsem z toho zmatená a nechci udělat další intimnější krok v našem vztahu, aniž budu vědět, co za tím doopravdy je. Myslíte, že jedním oprávněně?

Další věc, na kterou bych se Vás ráda zeptala, a byla bych moc vděčná, kdybyste mi sdělili svůj názor, je tato: Již asi necelé dva roky žiji ve Velké Británii, zhruba před měsícem jsem začala pracovat v nemocnici jako ošetřovatelka a už se mi stalo, že jsem měla neshody s jednou kolegyní. Ona vysílá do okolí při sebemenší, ač oprávněné kritice na její osobu, silné vlny agrese, které mě značně oslabují a jsem vůči nim bezbranná. Vůbec celková atmosféra na pracovišti není z těch nejpříjemnějších díky morálce většiny z nich (převážně žen). Prostě místo aby dělaly svou práci, tak kritizují ostatní či se baví o pro mě naprosto povrchních věcech nebo hloupých seriálech. Navíc já okamžitě vnímám, když se baví o mně, neboť mě to oslabuje na třetí čákrě, a už se mi párkrát stalo, že jsem byla v průběhu směny tak vyčerpaná, že tohle se mi za celou dobu, co jsem tu, ještě nestalo. Samozřejmě moc dobře vím, se kterými lidmi na směně se mi to stává. Totiž zdá se mi, že mě víc vyčerpávají ty vztahy na pracovišti než samotní pacienti. Víť a už mě samozřejmě i napadlo, že bych jim měla něco říci, jenže se skoro pokaždé cítím tak slabá, že na to opravdu nemám sílu se pouštět do hádek, a vím, že když se na to necítím, a přece bych se ozvala, tak by to ani nemělo žádaný účinek. Prosila jsem Boha a tímto prosím i Vás, můžete mi na to napsat svůj názor, co bych proti tomu mohla dělat a jak zamezit té slabosti, která mě v jejich přítomnosti provází?

Odpověď: Děkujeme za Váš dopis, který nás velmi potěšil. Jsme velmi rádi, že jste si díky Osobní analýze uvědomila spoustu souvislostí a že Vám analýza - jak říkáte - otevřela oči. Možná ani nevíte, jak Vás toto posunulo dopředu, i když na druhé straně to vlastně sama musíte vyvířovat. Takže ještě jednou Vám blahopřejeme k tomuto poznání a určitému skoku ve Vašem duchovním vývoji.

Ohledně Vašeho nového partnerského vztahu Vám nemůžeme takto na dálku moc pomoci. Jediné, co bychom v tomto mohli udělat, by byla kresba a analýza Vašich partnerských vazeb (vzájemný průtok energií ve Vašich čákrách), z čehož by bylo možné vyčíst, kdo „dělá nějakou chybu“ nebo u koho je „určitá rezerva“ ve vzájemném vztahu. K tomu bychom však potřebovali znát i jeho osobní údaje včetně podpisu (písmo, foto).

Co se týká vztahů na Vašem pracovišti, chápu, jak těžké to pro Vás musí být. Musíte se však od svých kolegyně „odstínit“ a začít se na ně dívat jako na lidi, kteří tím, že jsou na jiném stupni duchovního vývoje, mají zcela jiné potřeby a náhledy na tento svět než Vy. (Je to, jako by student střední školy chtěl po žácích 1. stupně, aby se již chovali a měli stejné myšlení jako on.) Nemyslím tím, abyste se na ně začala dívat s despektem či pohrdáním - to v žádném případě - ale abyste si byla vědoma, že od nich nemůžete čekat to, co v nich není. Jen tak Vás to přestane zraňovat a po určité době Vám to přestane i vadit. Vy musíte v rámci pracovních vztahů „sestoupit za nimi dolů“ (protože to je ve Vašich možnostech) a neočekávat, že ony se budou chovat a myslet jako Vy (protože to v jejich současných možnostech není). Tím ony přestanou mít pocit, že se na ně vyvyšujete nebo že jste „nějaká divná“.

Dokonce když tímto odstraníte tento pomyslný „blok“ mezi Vámi, zjistíte, že s některými z nich se i v rámci možností spřátelíte. Sice „odtud potud“, ale jakési vztahy (pozitivní) pak s nimi budete schopna navázat. Tím přirozeně odstraníte veškeré pocity slabosti a vše, co tyto nevyrovnané vztahy a napětí na pracovišti provází. A. Červený

• Z dopisu: *Pani Brzobohatá, chtěla bych Vám moc poděkovat za léčebnou kresbu pro moji dceru, kterou jste mi poslala asi před rokem. Tehdy jsem poslechla Vaši radu - dcera používala léčebnou kresbu od Vás, modlila jsem se za její uzdravení a ostatní jsme nechali v rukou božích. Zdravotní stav naší Josefinky se zlepšil (přehnaná reakce imunitního systému - likvidace vlastních krevních destiček organismem - ustala) a nyní je dcera bez potíží. Jsem za to nesmírně vděčná.*

Dnes se na Vás obracím s prosbou o léčebnou kresbu a pomoc pro moji maminku, která je v současné době na léčení v Bohnicích...

Odpověď: Vážená paní, děkujeme Vám za dopis a jsme rádi, že jsme se dozvěděli o zdravotním stavu Vaší dcery. I když je to až po roce, je to pro nás i Vaši dcerku moc důležité. (Předesílám, že necítím potřebu, aby mi byla projevována nějaká osobní vděčnost za léčivé kresby a uzdravení Vaší dcery.)

V jejím případě tak vážného onemocnění je uzdravení veliká boží milost, kterého se jí vlivem pokorné prosby za její uzdravení k Bohu, k Ježíši, k Matce boží a k duchovní dimenzi dostalo skrze duchovní automatickou kresbu (DAK) - zářiče, vysílajícího boží uzdravující

energii. To, že jste se i Vy osobně za dcerku modlila, mělo také hluboký význam a zesilovalo napojení Vaší dcerky do vysokých duchovních vibrací, což jí pomáhalo zvyšovat její osobní vibrace, a tím pádem se mohla silněji napojovat i na energii DAK.

Vždy mi totiž leží na srdci i neméně důležitá druhá část celého procesu duchovního léčení a uzdravování prostřednictvím DAK. Ta navazuje ihned, jakmile se mi oznámí první výsledky o naplnění boží milosti - uzdravení. K druhé části léčení DAK nemohu totiž přistoupit bez zpětné informace o uzdravení nebo zlepšení zdravotního stavu. Tou je z mé strany nezbytná děkovaná modlitba a meditace za poslanou boží milost uzdravení a prosba za duchovní ochranu uzdraveného člověka, kterou bude poté DAK k tomuto člověku i nadále vysílat. Nedostanu-li však zprávu, jaký průběh léčení DAK mělo, nemohu dále provést děkované modlitby, prosby. Cítím proto ve své duši veliký dluh k duchovní rovině, že jsem jí zpětně nepoděkovala za její pomoc při uzdravení, o které jsem s velikou pokorou v srdci při počátku léčení prosila.

Vím také, že léčivý a ochranný účinek DAK v takových případech již pomine, neboť duchovní svět nepředává energii tam, kde člověk nemá dostatek úcty k jejím silám, tudíž když ani necítí potřebu podat informaci nebo poděkovat tomu, kdo pomoc zprostředkuje. V těchto případech zůstává tedy celý proces léčení (tj. následné ochrany, aby se např. nemoc brzy nevrátila) nedokončen.

Mám také na srdci stav Vaší maminky a je mi smutno z jejich těžkých životních zkoušek, kterými ona i všichni kolem procházíte. Tyto zkoušky k ní přichází shora a mají probudit její duchovní napojení k Bohu. S Jeho pomocí a vlastní pokorou může maminka překonat různé psychické potíže a těžké zkoušky.

V případě Vaší maminky vnímám, že její problémy jsou důsledkem jejích chyb, a pomoci si proto musí jen ona sama. Vy jí můžete pomoci tím, že v ní posílíte důvěru k Bohu, a tím prohloubíte napojení do Jeho energií, které jí pomohou překonat současné potíže. Pro posílení energie fyzického těla posílám mamince léčivou spirálku. Doporučuji její umístění pod polštář na lůžku a jednu kopii ať nosí stále u sebe. Přirozené je důležité, aby se i této energii maminka plně a s důvěrou otevřela. S přáním boží lásky a ochrany J. Brzobohatá

Pozn.: Léčivá DAK není spotřebitelská obchodní záležitost, je to veliký duchovní dar a milost a nelze si za ni nic účtovat. Případné finanční vyrovnání je jen symbolické a jde pouze o úhradu časového úseku, který byl potřeba k meditaci a ke zhotovení. **DAK nelze obecně brát jako uzdravující prostředek na úrovni kvalitní klasické medicíny!!!**

• *Otázka: Pan Staněk stále ve svých knihách a přednáškách používá termín scholastici. Vždyť už od středověku žádní nejsou! ...*

Odpověď: Způsob scholastického způsobu myšlení je založen na premise, že určité napsané spisy (Bible, Korán atd.) jsou Pravdou zjevenou přímo Bohem a veškerá diskuse může být vedena jen ve způsobech jejich rozvíjení. Veškeré lidmi pozorované jevy a děje jsou reálné a možné jen tehdy, když je možné jej nějakým teologickým spisem doložit. Scholastik nechce připustit, že i pravé vnuknutí nadrozumové pravdy se děje pouze přes člověka, navíc determinovaného stupněm poznání a doby. Dotyčný prorok má k vyjádření vlastního nadmyslového jevu k dispozici pouze slova. Z mnoha svědectví o mimosmyslových zážitcích však víme, že všichni, kteří je prožili, (např. klinickou smrt nebo zjevení), se o nich vyjadřovali tak, že prožité nelze slovy popsat. Scholastici na základě školně nabílovaného poučují ty, kteří nějaký zážitek měli, co vlastně viděli a prožili. Umlčují lidi s částečným mimosmyslovým poznáním, i když jistě zkrusleným. (Také vědečtí psychiatři, kteří jsou scholastiky ateistickými.) To teologové v součinnosti s ateistickými psychology jsou příčinou současného krizového stavu civilizace, poznamenané duchovní zaostalostí. (Za poznáním vědeckým - rozumovým.) Právě tato disproporce „věda: víra“ ohrožuje celé současné lidstvo. Ve vědě vždy byla reálná skutečnost zásadně postavena nad zápis v učených knihách, v teologii naopak! Ve vědě se poznání rozjelo překonáváním v minulosti dosaženého stupně, v teologii ustrnulo. Kdo řekne např. v katolické církvi, že některý papež nemá pravdu, je exkomunikován, (naštěstí již ne upálen), již s ním „pravověrný“ nediskutuje. (V evangelické církvi totéž o Bibli, u mohamedánů o Koránu, u grálístů o Poselství atd.) Jako zářný příklad myšlení katolického scholastika uvedu příklad z názoru Josefa Dolista v Mladé frontě dnes ze dne 20.4. 2005! Na otázku, co lze očekávat od nového papeže odpovídá: Chaos ve víře a hodnotách obdržel lék : papeže Benedikta XVI. Dotyčný se podle toho domnívá, že současný úpadek víry a mravů je způsoben chaosem ve výkladu písem a nedostatkem svatých inkvizitorů, kteří by "chaotiky" pálením boku na žebříku poučili. Zdrojem poznání ve změněných okolnostech života lidí není podle něj stále živý a vyzařující Ježíš, ale zápisy o NĚM od lidí před dvěma tisíci léty, které byly pořízeny několik desetiletí po Ježíšově smrti a které střeží a jediné pravověrně vykládá římský papež. Naproti tomu já se domnívám, že hlavním zdrojem duchovního poznání jsou jednak zákony života, neboť ty jsou řízeny přímo vyzařováním Stvořitele, a jednak stále plně účinný kosmický princip Krista. (Já jsem s vámi až do konce světa.) Ten vede člověka živého v duchu a Ježíšova následovníka již položením otázky: Jak by asi jednal Ježíš v současnosti a za současných okolností!? Odvracením pozornosti od těchto zdrojů scholastici a autoritářů blokují duchovní vývoj a tvoří v současné katolické církvi tzv. konzervativce. Ti šalebně tvrdí, že reformátoři, tzn. ti, kteří usilují o vývoj názorů, způsobili současný úpadek církve a křesťanství. Nezpůsobili!!! Kdyby zůstali konzervativci „rakouského“ typu, úpadek by byl ještě větší. Příčinou úpadku je ztráta víry funkcionářů církve, která právě vychází ze ztráty kontaktu se zářícím Kristem. Farářování se změnilo u velké části kněží na živnost, proto ty skandály sexuální. (O to cennější jsou světlé výjimky!)

Scholastici (ustrnulí) nejsou ovšem „výsadou“ katolické církve nebo křesťanství. Např. nedávno jsem četl na internetu diskusi, týkající se paní Makedonové, která se prohlásila za Parsifala a vysvoboditele lidstva. Jako neprovdaná měla otěhotnět, (tedy jako panna), a pro svůj okruh prohlásila, že porodí Imanuela. Zahynula při autonehodě. Dodnes (několik let poté) se domněle duchovní čtenáři její knihy o věci zuřivě hádají. Zmíněnou internetovou diskusi ani nemá smysl uvádět, ale způsob argumentace, tj. suverénní hovor o věcech, o kterých dotyčný nemá ani tušení, je tak typický pro scholastiky současnosti, sektáře a také „vědecké skeptiky“, že je vhodné jej zveřejnit. Aby se každý čtenář také mohl stát „lučavkou královskou“ na všechny „proroky“ jako já. Nemusí se bát pravého, kdyby se objevil. Právě živý v duchu jej určitě jej pozná. J. Staněk

• *Otázka: Stretli sme sa tu v Poprade s výrobkami, nabitými tachyonovou energiou. Chceli by sme poznať Váš názor na uvedené výrobky a ich používanie, no najmä ich možnú prospěšnosť pro duchovný vývoj. Klademe si otázku, či sú vôbec potrebné pre tento účel, či nebudú zväzdať k duchovnej lenivosti. Pani G. vyskúšala na sebe pôsobenie šperku a bol to pre ňu veľmi silný zážitok.*

Odpověď: Tachyonová energie nepochybně existuje a působí kladně i na mne. Já osobně se domnívám, že by to mohl být nějaký pramen z energie Grálu, pohánějícího stvoření. Bude tedy působit kladně na ty, kteří mají „nahore“ plusy. Jakmile se vyčerpají, kladný účinek zmizí. To je ono Ježíšovo: shromažďujte poklady v nebi! Jedině u Boha o ně nemůžete přijít! (Také Svijašova „etalonová energie“, která musí být, aby andělé mohli konat!!!) Jestliže tedy by si někdo mohl myslet, že když využije tachyony, tak bude ráj na zemi, tak se mýlí. Existuje konečná spravedlnost, a ta má bilanci. Nejprve se člověk musí starat o to, aby „kladnou“ energii vytvořil, a pak může

čerpát i z tachyonů. Kdo si myslí jen čerpát a spotřebovávat ke svým „konzumům“, rychle „narazí rukou na dno“. Tachyony mu budou na nic. Božskou spravedlnost nelze obelstít, je božsky dokonalá! Uškodit tedy tachyony nemohou. Apropos: U působení toho šperku na ženu bych byl opatrný. U ženy nadšené pro krásu vyznačuje i bez tachyonů. J. Staněk

• *Otázka: Jak se pan Staněk dívá na životopisný seriál o Hitlerovi pod názvem „Vzestup zla“?*

Odpověď: Seriál byl natočen ve spolupráci s elitními západními univerzitami. Protože tyto jsou plně materialistické, nemohl postihnout neviditelnou (duchovní) stránku vzestupu Hitlera a nacizmu. (Univerzity neznají magické.) Osobnost Hitlera tak byla vylíčena jako „úchyl od malička“ ve stylu: trhá mouchám křídla, zapaluje včely, bije psy. Logicky z toho Němci vycházejí jako nemyslíci násilníci debilové, (ve filmu dělníci SA), kteří jen tak nalétnou kdejakému úchylovi.

Tak jednoduché to vůbec nebylo. Tak to mohou vidět jen ti, kteří vidí svět „ploše“ materialisticky. Pro materialistu esoterický (skrytý) rozměr neexistuje, proto nemá nárok vůbec pochopit, co se vlastně v Německu dělo! Film zatajil členství Hitlera v magické lóži Thule, změnu jeho povahy po návštěvě u jasnovidce, který mu předpověděl, že bude vůdcem tisícileté říše. Jakmile se Hitler s předpovědí ztotožnil, obsedl jej démon, který jeho hlasu a osobě propůjčil démonickou moc. Od toho okamžiku se stal jiným člověkem. Tak jako Ježíš se napojením na Světlo při křtu stal nástrojem Světla na zemi, tak Hitler napojením se na démona destrukce stal nástrojem Temnot! Jemu naslouchající Němci byli pak hypnotizováni a ovládnuti démonem, aniž si to vlastně uvědomili. Tak jako hypnotizovaný si neuvědomuje, že je ovládán. Odolat tomuto magickému působení bylo možné jen velmi obtížně a jen s pomocí Krista. Protože skutečně věřících v Německu již bylo tehdy velmi málo, jako dnes v celé západní civilizaci, odolal démonu destrukce málokdo. (Čeká to dnes celý Západ?)

Příběh Adolfa Hitlera je tedy jiný, než jak byl ve filmu vylíčen. Na počátku je mladý, citlivý a umělecky nadaný člověk, který těžce nese rozklad tehdejší, zejména vídeňské multikulturní společnosti (bez spojujících hodnot) a zvláště bohatých. (Jak podobné současnosti!) Opravdově a cele hledá příčiny a zdroje úpadku. Všiml si, že za každým darebáctvím finančním nebo společenským (prostituce) stojí nějaký velký darebák. Velmi často to byli Židé, kteří byli nápadnější svým zjevem a kontakty ve srovnání s darebáky nežidovskými. Hitler tedy omylem ztotožnil původce všech společenských hnilob se Židy. Omyl je zřejmý z toho, že stejná darebáctví jsou v Číně, Japonsku, Indii, Africe, a žádní Židé tam nejsou. Správná úvaha byla: za vším darebáctvím na světě stojí člověk, který nevěří v konečnou spravedlnost, smysl lidského života, chce jen urvat pro sebe pohodlí a požitky, a po něm potopa. To je obraz pravého ateisty. (Pozor, nikoliv toho, kdo se za ateistu vydává, jako nečistě (něco je). Jsou vlastně agnostici, neboli věří, že transcendentní je člověkem nepochopitelné. Ty znám jako nenáboženské, ale často velmi morální lidi.) Protože v konfrontaci s úpadkem Hitler ztratil víru v boží mlýny, sám se stal ateistou, začal hledat někoho, kdo by je a říši dokonalosti nastolil. Inspiroval jej Nietzsche svou teorií o nadčlověku a Wágnerova říše Nibelungů. Odtud fascinace Longinovým kopím, politikou, lóžemi, stranami, politiky, které chápal jako prostředky, pomocí nichž by se zmocnil moci a svou blouznivou představu uskutečnil. Jako nedovzdělaný nadšenec se vrhl do první světové války, chtěl ji vyhrát a udělat německý pořádek v Evropě. Jeho faktický ateismus způsobil, že světlí průvodci z druhé strany mu nemohli korigovat jednostranné a nedoucké myšlení.

Když Německo prohrálo, zdálo se mu to po takovém úsilí a statečnosti německých vojáků nespravedlivé a potvrzovalo mu to absenci Boha. Když tedy žádný Bůh není, je jen síla a v přírodě platící biologické zákony silnějšího. Je tedy třeba se pouze starat o to, jak být silný. Vítěze a siláka se nikdo nebude ptát, myslil si Adolf. Válečná prohra byla proto, že se postupovalo nedostatečně brutálně, čemuž bránili „Židy zhlouplí“ humanisté a křesťané. To oni zavinili porážku a nastolení francouzského míru v Evropě. (Místo německého.) Když po obsednutí démonem poznal, jaký účinek má jeho řeč na lidi, přisoudil to tomu, že on je ten vyvolený Prozřetelností k zavedení říše polobohů na zemi. Pomocí své síly zmobilizovat dav a zorganizovat lidi, řízené černou nitkou, využitím zákonů džungle ve vztazích mezi lidmi, (protože duchovní rozměr rozhodující masy lidí již vyhasl), se rozhodl vytvořit nadčlověka a vyšší civilizaci. Jako genetický nedouk se domníval, že člověka je možné šlechtit pomocí stejných metod křížení a plemenitby jako zvířata. Opět opomenutý duchovní rozměr člověka a jeho vliv při plození člověka. (Viz naše knihy „Láska muže a ženy“ a „Svatý grál“.)

Tuto vyšší civilizaci chtěl postavit výhradně na účincích síly a teroru, protože nic jiného si nedovedl představit. Aby se směr vývoje nezvrhl, podřídil jej výhradně vůdcovskému principu, který jediný se mu jevil jako organizačně výkonný. (Věřil jen své vůli, když v boží věřit přestal.) Rozhodujícím se stal vysoký cíl, k němuž jej a Němce měly dovést jakékoliv prostředky. Byl to opět omyl ateistů. (Také komunistů.) K dokonalému cíli nelze dojít nečistými prostředky, protože užití nečistých prostředků znečistí jejich uživatele a nečistý nemůže vstoupit do čistoty. Pro ateisty, vyšší moc neznající, je rovněž typický stupňující se egocentrismus, který je všechny nakonec zničí. (Po dočasných úspěších.) Zhypnotizují sice i sami sebe, ale tím se zbaví sebereflexy Hitlerem tak nenáviděné objektivitu. Hitler mohl postupovat jen proto, že Němci byli v té době duchaprázdni. A tak se naplňuje děj, popsáný Ježíšem v bibli. Najde-li nečistý duch přibýtek vyprázdněný, přivede s sebou několik dalších nečistých a usadí se v něm.

Tak se duchaprázdňé Německo naplnilo masou lidí, obsedlých houfy temných duchů. Ti tyto houfy odvedli na jatky války, neboť výpary krve živí temné světy. (Nežijí z vyzarování Živého Boha - Podstaty světa, proto k válkám, zlu a agresi vedou ty, které ovládají. Ovšem vždy pod slibem světlých zítřků nebo říší.) Bohatí a mocní v Německu Hitlera hrubě podcenili právě pro svůj ateismus, proto neviděli démona. Chtěli Hitlera použít ke svým cílům a pak odložit. Jak to vždy bývá, ne oni jeho, ale satan je „vypeče“. Židé jej podcenili rovněž, také pro své uctívání peněz jako všemocných spoléhali na to, že jej uplatí. Neuplatili. Satan ví, že peníze jsou iluze. Toto balamucení (že jsou bohem) má pro lidi, které ovládá. Satanovi jde jen o energii duše a krve, neboť ta živí říše temnot. Duchovní situace v Evropě a světě se stále více podobá situaci v Německu před jeho nástupem. Také vládá duchaprázdňých a slepých. Pak stačí jen velký hospodářský pád a nový obsedlý řečník, který představí falešný ateistický cíl. A potoky krve začnou živit podsvětí!!! To je ovšem pro marxisty-leninovce s tržní rétorikou „malování čerta na zeď“. Až přijdou na to, že ne, bude pozdě! Proto duchovní lidé musí hodně studovat vzestup Hitlera, aby včas odhalili toho nového. Yalští a harvardští experti to určitě neumí, jak předvedli na filmu Vzestup zla. J. Staněk

• *Otázka: Zasilám článek VI. Marka Theodorikův odkaz. V něm autor popisuje, jak silně vyzarovaly Theodorikovy obrazy na Karlštejně v kapli sv. Kříže, ale vůbec ne na jejich výstavě v Praze v Anežském klášteře. Vyslovuje domněnku, že Karlštejn stojí na místě erupujících zemních proudů, které je nabíjí.*

Odpověď: Možná. Já mám podobné pozorování. V chrámu svatého Víta vyznačuje po dobu prohlídky turisty jen nepřístupná kaple sv. Václava. V noci začne vyzarovat silně celý chrám. Domnívám se, že duchovní vedení národa, které jej nabíjí, při setkání s davem ateistických turistů, hlučících, svačících a slintajících v chrámu, omezuje svoje působení. Kdyby jej neomezilo, vibrace by „probudila k životu“ karmické síly odplaty ve formě probuzení zdravotních poruch. Čisté síly nesmí nikoho poškodit, ani konzumní brojlery. Viz: nalo-

menou třtinu nedolomíš! Stejně je to s Theodorikovými obrazy. V Anenském klášteře davy duchaprázdných snobů „vyplašily“ jejich „auru“. Z pozorovaného plyne, že obnovení plného působení duchovního vedení národa nastane tehdy, až na takových místech bude obnovena posvátnost!!! Správa chrámu musí být vrácena církvi, která tam zavede přísný pořádek. Přístup turistů jen v určených hodinách a po přístupových trasách, s patřičným chováním. Chtělo by to přímo mnišský řád pro správu posvátných míst. Konzumenti necht' chodí do chrámů svatého Supermarketa, a tam necht' chroupají buřty. Já osobně bych byl pro úplný zákaz turistů a nepovolaných. Naproti tomu by bylo vhodné přímo organizovat návštěvy „občanů království“ jen jednou za život k životnímu jubileu, např. při dosažení plnoletosti, k nástupu do státní služby a s obřadem slibu státu a národu a titulem! Např. Člen gardy chrámu. A do chrámu sv. Kříže jen jako nejvyšší státní vyznamenání a bos. Vyznamenání typu: Navštívitel kaple sv. Kříže, něco jako vykonatel svaté pouti. Ti, kteří by s tímto stupněm otevření vešli, dostali by i příslušné „ozáření“ a napojení. Konec konců, jsem přesvědčen, že jednou „k takovému narovnání dojde“ a bude to znamením, že jsme se skutečně stali duchovním středem Evropy. J. Staněk

• **Otázka:** *Naše osmiletá dcera Pavla se v poslední době stále více bojí večerů a má velký strach, že neusne. Také se neustále obává, že někdy přijde pozdě, zejména do školy. Poradte mi prosím, co můžeme dělat nebo kam jít? Nevíme si rady a máme ji moc rádi.*

Odpověď: Dcera je mimořádně jemná a s přibližující se pohlavní dospělostí se stává přecitlivělou a neklidnou. Jako mimořádně jemný duch se bojí nevládnutí tělesnosti a sexuality. Tento strach je zesilován nedostatečnou duchovností a následným nedostatkem víry v podvědomí, které se říká nedostatek pradávné. Vibračně jí nedostala od rodičů ani od osobního patrona. Vibrace strachu se pak rozšiřuje i na obecnost, tzn. se bojí, že nic nezvládne včetně docházky do školy. Když půjdete k psychologovi, předepíše jí oblbavák. A nebo se můžete pokusit o léčbu „magickou“. Je škoda, že má jméno mužského patrona Pavla. To se špatně propojuje. Zkusil bych to s „přikřtěním“ na třeba Pavlu Anežku nebo Pavlu Marii či jinou oblíbenou svatou. „Přikřtít“ může sama rodina. (I jakýkoliv křesťanský kněz, ovšem se scholastiky by byla potíž.) Pak požádá svou ochránkyni o pomoc a jako symbol pomoci bude stále nosit její obrázek na těle. Např. medailon Panny Marie. Představí si, že je pod stálým neviditelným proudem pomoci, který ji zabezpečuje, že vždy všechno stihne, že jí ve spánku chrání. To změní vibraci její aury a všechny strachy se rozpustí. Měl by pomoci i medailon z knihy Lásky muže a ženy, nošený na těle. J. Staněk

• **Otázka:** *V místech geopatogenních zón jsem v polospánku viděl struktury, podobné sasankovitému organizmu. PŘES POUŽÍVÁNÍ ZÁŘIČŮ JSEM SE ŠPATNĚ CÍTEL, DOKUD JSEM SE S POSTELÍ NEPŘESTĚHOVAL. V JINÉM BYTĚ JSEM POZOROVAL STRUKTURU, KTERÁ JAKOBY ABSORBOVALA V SOBĚ ZÁPACH. PŘICHYTÁVALA SE NA HLAVU ČLOVĚKA A JAKOBY VNÍKALA I DOVNITŘ ORGANIZMU. VE SPOLEČNOSTI SE JAKOBY PŘEMÍSTŮVALA NA HLAVY JINÝCH LIDÍ. TI CÍTELÍ JAKOBY ZÁPACH A JEŽILY SE JIM VLASY. TU STRUKTURU PŘITAHovala vlhkost a čistota. Dále jsem pozoroval, že v bytech s lustry přetiramennými žijí ateisté a „něco tam nehraje“. Pronajimatelé ovlivňují nájemníka více, než by se mohlo zdát.*

Odpověď: Cizí organické struktury (cáry astrálních těl zemřelých) zřejmě přitahují zóny a stejnorodí lidé. Zřejmě se stěhují podle momentální vibrace aury podle rozpoložení člověka. Dlouhodobě usazené způsobují zdravotní poruchu. (Typický „Hexenschuss“.) Vlhkost a čistota zřejmě proto, že odvádějí ochranný tělesný magnetismus. J. Staněk

• **Otázka:** *S velkým zájmem čtu Občasník (k některým pasážím se opakovaně vracím). Z posledního čísla chci poděkovat za názor na Anastázii a na otázku židovské světovlády. Ani já ani nikdo z mé rodiny nejsme Židé. Dočetla jsem právě tolik doporučenou knihu Rozuzlení (Jo Conrad), a ačkoliv je tam uvedeno mnoho informací, mám nepřijemný dojem, že mnoho z nich je nepodložených a nejsem schopna se s paušálním odsouzením Židů ztotožnit. Jak je to s protokoly sionských mudrců? V jiném díle se zmiňují, že jde o podvrh. (Kopí osudu, Znamení bestie.) Ovšem tento autor je stylisticky velmi náročný - dlouhé a obsahově nepřehledné věty spíše odradí laického čtenáře. A třetí kniha, která je naopak velmi poutavá a pro přehlednost údajů dobře čtivá, na mne rovněž zapůsobila rozkladně. Jestliže Genofond země svou neuvěřitelnou a nedostiznou duchovní úroveň zajistí dosud spící Atlantané Ariji, k čemu pak křesťanská snaha nás, úplně degenerovaných zhmotělých bytostí o směřně nepatrně přiblížení věčnosti? Zcela deprimující! (Ernst Muldašev: Neuvěřitelné výsledky himalájské expedice. Z koho jsme vznikli. Recenze této knihy se již na stránkách Občasníku objevila - pozn. redakce) Zajímá by mě Váš názor na výše uvedené tituly.*

Odpověď: Dopis čtenářky ve mně opět rozkmital hrdost na masu našich „malých“ lidí. Jasně z něj vyplývá velmi vysoký stupeň vycitřování a nepokaženého duchovního jádra. Ihned rozpoznala v knize Rozuzlení způsob manipulace autora se čtenáři, který je realizován tak, že v první části knihy uvádí věci pravdivé a reálné, materialisty zakrývané, aby jim v druhé části knihy dal bludné vyznění - skrývání pravdy o ufounech americkou vládou. Stylem: Plukovník tajné služby CIC Tajňa Tajňovič stačil uvedená tajemství o ufounech a židovské světovládě (o vlivu nepochybně) sdělit právě Jo Conradovi, aby pak zmizel, jsa rozpuštěn v kyselině jinou tajnou službou CIA. K této informaci ovšem přišel Conrad tak, že si myslel, že právě zkoumá uvedenou kyselinu, a když se probudil - měl ruku v nočníku! Dotyčný expert na tajné služby a způsoby utajování o těchto věcech nemá ani ponětí. Vůbec si nedovede představit, jak je obtížné cokoliv utajit, (ne tak posádky létajících talířů), jak štáby specialistů na kryptologii u velmocí pracují na utajení i maličkostí, a nedaří se jim to! Ve světě se neutají nic, (ani tajné sexy), natož astronauti, himalájské ubytovny Atlantánů a jejich spící osazenstvo. Kdyby existovali, určitě by jim tam dal Bin Ládin pod zadek bombu, aby se probudili. A ta etika: My se tady v krizi z nedokonalosti motáme sem tam a oni si tam se záchranným genofondem chrní!!! Protokoly sionských mudrců jsou prokázaným kompilátem, který vytvořil agent carské ochranky (tajná služba) na pokyn černosotněnců. (Jméno jsem zapomněl.) Jsou ovšem v jistém ohledu geniální, a mně vrtalo hlavou, jak na to přišel. Teprve nyní vyšel najevo zdroj: ve stylu Macchiaveliho Vladaře přepracoval poučení pro vedení sionského převorství, tajného společenství v Evropě. To ovšem se Židy a sionismem má málo společného. Snad jen to, že sionisté, tak jako všechny mocenské skupiny ve světě, podobné metody používají. Vždyť v evangeliích se píše, že vládcem tohoto světa je satan! (Tj. k uchopení a udržení moci je nutné zřít se Světla.) Píšíte, že uvedené knihy na Vás působily rozkladně. To je rovněž biblické znamení: Po ovoci poznáte je!!! Lidé, řízení Temnotou se budou pokoušet zmást ty, kteří se dají! Proto ti, co mají málo, (spojení ke Světlu), ztratí i to!!! Mohu-li Vám radit, řiďte se svým citem. Přes něj Vás povedou skuteční, ale nehmotní průvodci - duchovní vůdci našeho národa. Oni v „Blaníku“ nechrní, ale namáhají se, ale málo lidí je chce slyšet, aby se nemuseli namáhat. Mohlo by je slyšet víc Čechů, nejprve „přes srdce“ (vycitřováním) a později i přes 6. čakru. Ti, kteří si udrží klid v duši, projdou všemi zmatky a vytvoří budoucí vyšší civilizaci. Ale bez pozitivního myšlení a duchovního vedení to půjde obtížně. Právě prací každého na místě, kde se nachází, dojde nakonec k obratu. Máme jako národ tak silné vedení a ochranu, že nás tito „experti“ na Ariji, Atlantány a Hyperborejce nemohou zblbnout! Projítí každého, kdo usiluje, je jisté!

J. Staněk

• *Otázka: Jak je to s tím módním homocysteinem? Je skutečně tak významný?*

Odpověď je nahaná na jedné z přednášek z Panorámy a také jsme již v Občasníku o homocysteinu doporučovali knihu MUDr. K. Erben: Homocystein, cesta ke zdraví. Pro přehlednost ale uvedu podstatu věci ještě jednou.

Při metabolismu člověka vznikají v těle toxické látky, (endotoxiny), které jsou příčinou zrychleného stárnutí těla a pomalého ochromování jeho vitality, imunity a životních funkcí. Jako nejdůležitější metabolický endotoxin byl v současné době (zatím) objeven homocystein, který vzniká při metabolismu aminokyseliny metioninu. Tato aminokyselina je hlavně v živočišných produktech a je nepostradatelná pro plnovýkonnou funkci celého těla a zejména nervů, kůže, vlasů atd. Proto jsou „masojedi“ více výkonní při akordních výkonech všeho druhu, ale také více unavitelní a opotřebitelní, protože při nadbytku metioninu vzniká 4 krát více onoho endotoxinu homocysteinu. K jeho odbourávání v játrech je potřeba souhry a dostatku tří vitamínů - pyridoxinu (B 6), cyankobaltaminu (B 12) a kyseliny listové. Jestliže jeden z komponentů chybí, projeví se slabost celé odbourávací řady enzymů, a hladina nerozbitého homocysteinu v krvi stoupne nad 7 mol/l. Proto 80% současné populace vykazuje hodnoty 9 až 16 mol/l, a tato hladina působí u jedince v průběhu desetiletí toxicky ve vnitřním prostředí organismu. Zatím bylo prokázáno zvyšování hladiny cholesterolu v krvi, podlamování imunity, zvyšování incidence nádorů, Alzheimerovy a Parkinsonovy choroby, sklerozy multiplex a všech nervových a obecně degenerativních chorob. Existuje podezření, že za normální považovaná hladina 9-16 Hcy je původcem všech tzv. civilizačních chorob. (Podrobně ve výše zmiňované knize.) V tom je právě ten oříšek. Souběh všech tří je zřídka. Vegetariánům chybí katastrofálně vitamín B 12, který je výhradně v živočišných produktech. Doposud vládne v lékařské veřejnosti názor, že „vitaminů je dostatek až nadbytek“. Tímto sebevědomým postojem ovšem otřásl poslední výsledek suplementačních prací v USA. Skupinám dobrovolníků byl podáván např. pyridoxin v dávce 10 mg denně a dostavil se ořes. U 80% pozorovaných následoval pokles homocysteinu v krvi, a po 6 měsících u 30% pokles krevního tlaku!!! To prokázalo, že pyridoxin nedostává většina populace v optimální dávce. Podobný efekt (u jiné části) se objevil i při podání 5 mg kyseliny listové. Ještě větší překvapení způsobil kladný účinek vitamínu B 12 v dávce 50 mikrogramů na průběh nervově degenerativních onemocnění. Začalo se diskutovat o tom, že vlastně současná denní potřebná dávka, jak ji najdeme uvedenu ve všech výživových tabulkách u nás, 1 mikrogram (pozor, miliontina gramu!) B 12 na osobu a den, je vlastně dávkou minimální, tzn. nevyvolá ještě v krátké době přímé příznaky hypovitaminózy.

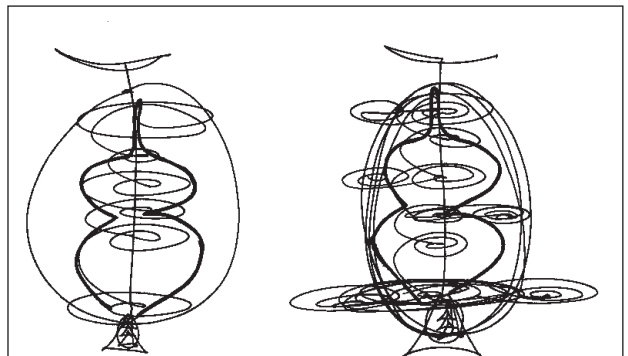
(Pro informaci čtenářů: u všech výživových komponentů, tzn. i vitamínů existuje dávka minimální, optimální a maximální pro osobu a den. Při minimální nevznikne v krátké době klinický obraz hypovitaminózy, optimální zabezpečuje maximálně možné zdraví, maximální nevyvolá ještě příznaky hypervitaminózy, tj. klinického obrazu syndromu z nadbytku příslušného vitamínu.)

Na základě dlouhodobého sledování biochemických hodnot v krvi u osob s přidávanými vitamíny B 6, B 12 a kyseliny listové se zdá, že bude nutné jejich doporučené hodnoty pro příjem z potravy podstatně zvýšit. Zdá se šokující, že změřená optimální potřeba vit. B12 se zvýší z 1 na 50 mikrogramů a den, tedy padesátinásobně! Vitamínu B 6 ze 2 na nejméně 10 mg/den, tedy pětinašobně! A to ještě byl objeven další skrytý brzdný faktor! V přítomnosti většího množství tuku, a to je pro současnou výživu typické, se využití pyridoxinu z potravy snižuje!!! U kyseliny listové ze současných 200 mikrogramů na 1000 mikrogramů, neboli jeden miligram na osobu a den. A to ještě se přišlo na to, že zmrazení zeleniny, (špenát), tj. hlavního dodavatele listové, způsobuje v kombinaci s vařením její zničení na 2 % původního množství!!! (O mikrovlne ani nemluvě.) A jsme u jádra problému: naše tělo potřebuje současný přívod B 6, B12, a listové a tyto vitamíny se hojně vyskytují právě v takových potravinách, které se obvykle nekombinují! Tudíž jeden vždy chybí. (Např. luštěniny v obvyklé úpravě postrádají B 12, svičková s knedlíkem, vepřoknedloželo, párek s rohlíkem a obdoby postrádají kyselinu listovou i dostatek pyridoxinu, mléčné výrobky všechny tři jen v minimu. Atd.)

Správnou úpravou a kombinací potravin tradiční české kuchyně tedy můžeme dosáhnout značného zlepšení. Na prvním místě je to záhada: potraviny čerstvé, nekonzervované a zejména neohříváné. Celozrnné s využitím všech obilovin, (žito, oves, ječmen, proso) ořechy, boby. Na druhém místě správná kombinace zejména masa se syrovou a vařenou zeleninou, celozrnnem a brambory. Mléčných výrobků s ničím. Na třetím místě se vyhnout cukru, bílé mouce a většímu množství jakéhokoliv tuku. Na čtvrtém místě je to důrazný apel na abstinence přístupu vzduchu při tepelné úpravě živočišných produktů!!!

Při smažení, pečení a grilování vzniká oxidovaný cholesterol, který je rovněž přímým toxínem. To on se usazuje v cévách! Ostatní, tj. za nepřístupu vzduchu tepelně upravovaný cholesterol, je podle posledních výsledků skutečně neškodný. Tedy vejce na tvrdo, v polévce - neškodný cholesterol. Smažená a sušená vejce - oxidovaný toxický cholesterol! Sušené mléko, tavené sýry, jogurty (zahušťují se sušeným mlékem) rovněž obsahují oxidovaný cholesterol. Tvrdé sýry, kefir, zákys, nikoliv.

Z výše napsaného je zřejmé, že jíst k dokonalému zdraví je v praktickém životě velmi obtížně dosažitelné. Většinu jídel si ani nemůžeme vybrat, jsou nám předložena lidmi, kteří do padesáti, šedesáti let vědí, že zdravá výživa je na nic. (Než to na ně dopadne.) Tak si můžeme pomoci vitamínovými doplňky. Jenže jak si má laik z velkého množství vybrat a podle čeho. Ceny? Ale kdepak. Jsou přímo firmy, které jsou specializované na snobské zbohatlíky, kteří se řídí cenou. (Domnívají se, že čím vyšší cena, tím lepší.) Proto jim vyrábí „zakletý prd“ v superobalu s vodotryskem za extrémní cenu. Sledujeme všechny výrobky na trhu a proto Vám, našim milým čtenářům, můžeme skutečně kvalifikovaně poradit podle zásady: levně a účinně. Objevili a vyzkoušeli jsme polyvitaminový přípravek VitaSenior - Zlatá léta firmy VitaHarmony, Vyhlídka 39, 63800 Brno, tel. 800182572 (zdarma informace), e-mail: obchodni@vitaharmony.cz. Tento přípravek má složení již podle nových amerických doporučení, a sice 50 mikrogramů B12, 10 mg pyridoxinu a 200 mikrogramů listové, kromě řady jiných. Přípravek zkusíme na sobě od listopadu s nejlepšími výsledky. Já jsem pozoroval po nasazení okamžité zmenšení potřeby spánku, hlubší spánek a zmizení ušního šelestu. Zdá se i snížení vysokého tlaku. Zajímavá je i cena!!! Sto tablet, které zaručí doplnění všech komponent na sto dní, tedy více než tři měsíce, za maloobchodní cenu 450 Kč. Viz vliv na vitalitu podle automatické kresby dr. Brzobohatě. J. Staněk

Kresba seniora (vpravo) při užívání VitaSenioru ukazuje na několikanásobné posílení jeho aury a 1. čakry (vitality); částečný pozitivní vliv je zaznamenán i u 3., 4. a 6. čakry.

Kresba mladšího člověka (vlevo) žádné výraznější změny při užívání VitaSenioru nezaznamenala.

Z činnosti Agape

Zamyšlení o léčení

Nedávno nás navštívila v Agape jedna vysokoškolsky vzdělaná žena středního věku. Přišla s tím, že ji v noci velmi často chytají nesnesitelné křeče do nohou a že si s tím již neví rady. S tím pak souvisí i stav totálního vyčerpání a únavy během dne. Absolvovala již několik vyšetření po různých nemocnicích, ale nic vážného v podstatě žádný lékař na jejím zdraví neshledal. Jelikož prý léčitelství důvěřuje, na doporučení své známé navštívila také nás, neboť ze svého stavu je naprosto nešťastná.

Kromě totálně zeslabeného celého organismu (což nebyla příčina, ale důsledek) jsme však také nenalezli žádnou „příčinu“ jejích potíží. Řekli jsme jí, ať nám pošle vlastnoručně nakreslený plán bytu, abychom mohli posoudit i možný vliv negativních zón v místě jejího lůžka, a ať si za pár dní zavolá, jaký je výsledek. Důrazně jsme jí však doporučili, aby dočasně na své posteli pro jistotu a do doby, než si průběh zón sami ověříme, v noci nespala.

Když paní po týdnu zavolala (ne však sama od sebe, ale až na doporučení své známé, se kterou jsme ve styku), zeptali jsme se nejdříve na to, jestli se na těch pár dní ze svého lůžka „přestěhovala“. Její odpověď nás dokonale šokovala:

„Ne, ještě ne... No vlastně na jednu noc jsme se přehodili s manželem, ale ten měl v noci takové křeče v nohou, že se další noc raději vrátil na své místo. Hrozně jsme se tomu s manželem nasmáli, neboť on takové potíže nikdy neměl...“

A vzápětí začala zase o tom, jaké vyšetření ještě musí po různých odbornících absolvovat a jak je „zklamaná“, že ta návštěva u nás nezabrala, jak si představovala.

„Vždyť já tomu tak věřím, to není možné,“ říkala nešťastně, když jsme končili hovor.

Pozn.: Paní se z dalších návštěv u nás odhlásila a již nikdy nepřišla. A. Červený, J. Brzobohatá

Automatická kresba na základě chybně uvedených údajů

Těsně před Vánoci loňského roku jsme dostali e-mailem žádost o vypracování Analýzy partnerského vztahu. Nějaký muž nás prosil, zda bychom mu kresbu nevypracovali obratem, neboť ji chce dát své snoubence jako dárek k Vánocům. Vyhověli jsme mu, přestože to přišlo v ten nejnevhodnější čas.

Začátkem roku přišla od tohoto chlapíka zpráva. Namísto poděkování byl dopis plný sprostých slov a výhrůzek. Nevybíravým způsobem nám psal, že nás konečně „odhalil“ jako podvodníky a že se postará o to, abychom jako Agape skončili. Prý nám schválně poslal cizí fotografie, k nimž si vymyslel jména a data narození, přičemž tyto osoby se navzájem neznaly. Podle něj jsme měli jeho povod ihned odhalit a napsat, že tito lidé se neznají, resp. že vůbec neexistují.

Z několika jeho dalších e-mailů jsme nepřímou pochopili, že se s dotyčným člověkem rozešla dívka, která si mimo jiné u nás nechala vyhotovit analýzu partnerského vztahu a která mu zřejmě při rozchodu řekla něco ve smyslu: „Vidíš, není to jen můj dojem, že jsi prevít. I v Agape to tak určili!“ Chlapík tuto skutečnost neunesl a dívce chtěl dokázat, že se mylí stejně tak jako my.

Ze začátku jsme se mu snažili vysvětlit, jak se věci mají, po určité době jsme jeho výhrůžky ani neotevírali a rovnou vyhazovali.

Takže o co vlastně v tomto případě jde? Odpověď je jednoduchá. **Pokud člověk zašle úmyslně chybné údaje, vyjde i kresba chybně.** Žadatel totiž i špatným zadáním vytváří v jemnomotném astrálním světě jakousi strukturu (energii), která pak určitým způsobem existuje (stejně jako každá myšlenka apod.). Při automatické kresbě se pak kreslíř napojí právě na tuto strukturu. Je-li tedy informace (energie) nesprávná, bude tomu odpovídat i výsledek kresby. (Při kresbě „Osobní analýzy jemnomotných těl“ jsou pravidla trochu odlišná, ale důležitý je opět fakt, že i zde se při úmyslně chybném zadání vykreslí chybná kresba.)

Jediné, jak tomuto předějit, by bylo si před kresbou nejprve „ověřit“, zda daná osoba, uvedená na objednávkě, existuje, či nikoliv. Ale toto nikdy nekontrolujeme, neboť by nás ani ve snu nenapadlo, že lidé, kteří mají o podobné informace zájem, by se snížili k výše uvedenému kroku, nehledě na to, že by to bylo časově velmi náročné. A. Červený, J. Brzobohatá

Přečetli jsme za vás

Proč Hus a Žižka mezi největší Čechy patří a Petr Dejmal nikoliv.

V MF ze dne 27.5. systémový inženýr Petr Dejmal pod titulkem: **Humbuk kolem dvou Janů** píše: „Co vlastně obdivujeme na Janu Husovi? To, že přivedl Karlovu univerzitu k hlubokému úpadku a mezinárodní izolaci? Jak komentoval to, že jeho přítel Václav IV. dal umučit Jana z Pomuku?“ Volně cituji: „Co do jednoho popa....To, že položil život za pravdu? Ale Hus pravdu neměl. I z dnešního poměrně liberálního pohledu je odpověď jednoznačná: Hus jako kněz, navíc kněz ve velmi vlivném postavení, kázal učení neslučitelné s vírou církve. Husovi stoupenci, kteří znají jeho dílo, říkají, že zemřel za svou subjektivní pravdu. Ani to však není pravda. Hus si byl prokazatelně vědom alespoň několika svých heretických (bludařských, kacířských) myšlenek, které kázal a publikoval. A ani ty před koncillem neodvolal. Co je hrdinského na tom, položit život za svůj omyl? Husovo učení je neslučitelné s učení církve, ale ani s jakýmkoliv fungujícím světským řádem. Aplikace Husových myšlenek ve společnosti nutně vede k rozvratu, anarchii, násilí. Takzvané revoluční husitské hnutí to více než důkladně prokázalo.“

Husovy myšlenky do praxe uvedl Jan Žižka, původním povoláním lapka. Uvedl je do praxe ohněm a mečem. Historikové často diskutují, zda šlo o války sociální, nebo náboženské. Ani jedno, ani druhé. Byly to jen války zcela nesmyslné. Husité bojovali za náboženskou svobodu a toleranci, ale sami byli nábožensky víc než nesnášenliví, a to nejen vůči katolíkům, ale i vůči chilastům, adomitům ... a vlastně jakémukoliv jinému názoru. Důrazně potírali i sami sebe navzájem. Padesát upálených bludařů v Klokotech byl jen začátek. Kolik lidí nechal Žižka upálit, dnes už nikdo nespočítá. Za spravedlivý sociální řád husité bojovali tím, že zemi zpustošili a utopili v krvi. Zničená a vydrancovaná země, to je výsledek aplikace Husových myšlenek v režii Jana Žižky.“

A nyní k Petrem Dejmallem předloženým „pravdám“:

1. Kutnohorský dekret nevydal Jan Hus, ale Václav IV. ze msty za to, že byl pro neschopnost zbaven hodnosti císaře. Byl to skutečně nešťastný krok, jak akce ze msty bývá. Hus byl pouze pověřen provedením.

2. Že Hus pravdu neměl? (Dejmal to ví, neb ji zná!) Že položil život za pravdu? Ale to je přece jen řečnická zkratka. Žádný Čech přece nezkoumá, oč v tehdejší teologické při šlo! U Jana Husa šlo přeci o zcela jinou věc! O právo na vlastní názor!!! O právo jednotlivce na autentickou víru, ořpenou o vysvětlení, nikoliv o poslušnost bez myšlení! Hus chtěl být o svých žalovaných mylných názorech přesvědčen z písma, nikoliv rozhodnutím svatého oficia! Je naprosto zmatečné tvrdit, že si byl vědom svých heretických myšlenek a „schválně“ se za ně nechal upálit. To už je „síla“! Vážený pane, zřejmě „ultrakatoliku“! Upálení Mistra Jana Husa je fenomén evropského rozměru v jiném aspektu: V křesťanské civilizaci skončila éra lidstva, typická fenoménem tzv. skupinové duše. (Právo na názor má hlava kmene či státu a ostatní mají právo jej přijmout.) Lidé nastupující renesance se začali formovat jako individuální osobnosti, tzn. bytosti s právem na to samostatně přemýšlet, mít vlastní názor, svědomí a odpovědnost za sebe!!! Tuto éru na oficiálním teologickém fóru otevřel právě Mistr Jan Hus. Otevřel ji pro nás, kteří chceme být samostatnými jedinci před Bohem, nepřijímajícími automaticky pravdy jakéhokoliv svatého oficia. Chceme být přesvědčeni. To nám Mistr Jan Hus v posledním dopise napsal: „Svou pravdu hajte, jiným pravdu přejte!“ (A nestrašte jinověrce peklem!) Hus žije v duši národa ještě v dalším fenoménu charakteru a svědomí: Dal vzor toho, že je správné stát na straně toho, co je vnitřně vycitřováno jako pravda, i když zájmy jakékoliv organizace tohoto světa se od vnitřně cítěné pravdy odlišují! Od toho heslo husitů: „Pravda boží vítězí!“ (Vaše řeč budiž ano myslím, ano konám. Ne myslím, ne konám.) Neboli: Svědomí je odpovědné Bohu, nikoliv lidským organizacím! A kdo zvítězil ve střetnutí Hus: koncil? Jak rád by koncil Husa „od-upálil“! A dokonce přidávám: krize křesťanství skončí, až Hus bude prohlášen za svatého. Tato „revoluce“ totiž označí éru, kdy víra se bude opírat o osobní odpovědnost jednotlivce před Bohem, nebude diktována „předloženým k věření“, které v sobě nese zárodek neshody slov a činů a pokrytectví, tak charakteristické pro pravověrné svatoušky.

3. Husovo učení mělo být podle Petra Dejmala neslučitelné s učením církve. Tak však otázka nestojí! Otázka zní, zda učení a chování tehdejší katolické církve bylo slučitelné s učením Ježíše Krista, kterým se zaštitřovala. To si musí dnes jako tehdy odpovědět každý sám. Navíc s tím, zda bylo Ježíši blíže pojetí Husovo nebo koncilu.

4. Husa osobně z kázání, vystupování a života znaly desetitisíce Čechů. Příkladu Petru Dejmalovi divné, že tito lidé se rozhořčili, když jej koncilové „otcové“ nechali upálit? Nepřipadá mu divné, že tito lidé si položili otázku: Kdo vládne v této církvi, když nechá upálit takového člověka? Ti lidé jej znali z blízka!

5. A kdo že to začal s násilím a upalováním? Jan Žižka? Nebyli snad členové české delegace již při návratu z Kostnice do Čech v Německu chytáni a upalováni?

6. A proč Jan Hus patří a Petr Dejmal nepatří mezi největší Čechy? Protože Petr Dejmal nepochybně zažil „konzolidaci“ a možná internacionální pomoc v roce 1968. Buď s těmito ději souhlasil, a dnes to neřiká, nebo s nimi nesouhlasil, ale nikdo jej tehdy neslyšel, a už zejména ne v situaci, kdy by mu šlo o krk.

A nyní k lapkovi Janu Žižkovi. Po nepřijetí verdiktu nad Husem těmi, kteří jej znali, začalo „přesvědčování“ těch, kteří výklad evangelii koncilem nepřijali. Konalo se osvědčeným „katolickým“ způsobem: žoldnéři v železe za příslib nebe a peněz „čistili terén“ od heretiků. (Jejich pobitím!) Překážkou jejich, dle P. Dejmala bohulibé konzolidační činnosti, se stal lapka Jan Žižka. Ten na základě svých předchozích vojenských zkušeností (znal své „takélapky“) dovedl zorganizovat „heretiky“ tak, že ti naopak pobili nejprve domácí „přesvědčovače“, pak i zahraniční v tzv. křížových výpravách. Katolíci to byli, kteří první sáhli po násilí, nikoliv husité. (Obdobně jako sudetští Němci to nyní zatajují.) Když císař Zikmund obsadil Kutnou Horu, nechal všechny „heretiky“ naházet do šachet. Řídil se zkušenostmi z křížové výpravy ve Francii proti albigenským o sto let předtím. Jakmile křížáci dobyli město s převahou katarů, v rámci přivádění na „pravou víru“ je na pokyn papežského legáta vyvraždili. (Dle pravověrného papežova nástupce si je Pán Bůh přebere. Papež Jan XXIII. se za zvěrstva křížáků omluvil!) Oblast byla pak osídlena pravověrnými. To čekalo i Čechy! Posvěcení hrdlořezové z celé Evropy táhli do Čech si zasloužit plnomocné odpustky vražděním „heretiků“.

Tito sešikovní, dle P. Dejmala znalci herezí, táhli do Čech rozlišovat pravověrné a kacíře? Táhli rabovat a zabíjet, protože jim domnělí následovníci Ježíše Krista za to slíbili kořist a po smrti ještě nebe! Za této konkrétní situace, kdy hrozilo vyvraždění celého národa, byl obdařen slepý Jan Žižka charizmatem schopnosti neprohrát ani jednu bitvu. Vyzařování jeho osoby bylo tak silné, že bez oficiální hodnosti jeho slovo platilo jako zákon. A takový neformální vliv na lidi vytváří jen hodnota osobnosti, nelze jej nahrát! Na rozdíl od P. Dejmala jsem přesvědčen o tom, že to bylo z „vyšší moci“. A pokud se týče náboženské tolerance v husitských Čechách, je vhodné se začíst do spisů Petra Chelčického nebo Tomáše Štítného. Byla velká. Vždyť také jeden z požadavků čtyř „artikulů pražských“ bylo svobodné hlásání slova božího neboli výklad bible. I pro katolíky! (Opět požadavek svobody svědomí na rozdíl od středověkého pojetí, že za věřícího myslí „duchovní pastýř“.) Žižka zasahoval silou proti adamitům a chiliastům jen tehdy, když jejich konání začalo ohrožovat veřejné mravy (kolektivní orgie) a obranyschopnost celku! Nikdy nezasažoval do věroučných sporů, nikdy netrestal za názor!

A tak musím konstatovat, že na rozdíl od Petra Dejmala i já jsem po šesti staletích husita, přestože jejich původní teologické maličkosti jsou překonané. J. Staněk

Cestování

Venezuela očima cykloturisty, Antonín Červený

Když mi koncem ledna bývalý cyklista - reprezentant Zdeněk Berka - zavolal, že má rezervované dvě superlevné letenky do Venezuely a že shání parťáka, rozhodoval jsem se max. pět vteřin, přestože pár minut předtím bych zcela určitě dokázal odpřísáhnout, že letos nikam mimo Evropu na kole nevyjedu. A tak se zrodila tato nesmírně zajímavá a krásná, i když fyzicky dost náročná cyklistická expedice, kterou jsme absolvovali od poloviny února do poloviny března tohoto roku.

Ve Venezuele právě skončily několik týdnů trvající lijáky, (které zde teoreticky neměly vůbec být, protože až do června obvykle bývá období sucha), když jsme se vydali z caracasského letiště podél pobřeží směrem na východ. Jenže vydatné deště sesunuly tuny a tuny zeminy z kopců až do moře, a i když se bagry činily od rána do večera, silnička byla místy téměř neprůjezdná. Nejen z tohoto důvodu, ale i na doporučení místních lidí jsme se tedy vydali již po pár kilometrech rovnou do vnitrozemí. Toto však znamenalo šlapat hned z po-

čátku takové kopce, jejichž sklon by člověk hledal v Evropě jen velmi těžko. Jelikož můj skvělý cyklocomputer Naviion ukazuje průběžně i sklon kopců, stále jsem věděl, na čem jsme - stoupaní se sklonem nad 40% zde vůbec nebylo výjimkou! (Ten blázen Zdeněk - mimochodem bývalý skvělý vrcholový cyklista - je úplně všechny vyšlapal!) Přestože ani já nejsem na kole žádný začátečník, během pár dnů jsem si stanovil svoje možnosti - kopec pod 10% nebyl tady pro mě žádným kopcem, do 20% to byla ještě pohoda, mezi 20 a 30% pěkná makačka a nad 30% jsem slézal z kola a tlačil. (Tato čísla vzala za své hned po návratu do Čech - už zase mám pocit, že „dvádnáctka“ stoupaní je pěkně prudký kopec.)

Hned první den, jako bych byl v tropech poprvé, jsem podcenil místní vedra a vlhkost vzduchu. Přestože jsem pil podle svého mínění docela dost, stále to bylo málo a už po 57 km jsem musel pro nezvladatelné křeče etapu ukončit. Vlastně si ani nepamatuji, jestli jsem vůbec měl někdy v životě tak strašné křeče v nohou jako tento první den ve Venezuele - chvílemi jsem totiž nebyl schopen udělat ani krok, natož šlápnout do pedálů. Křeče mě chytaly i v okamžiku, když jsem bezvládně seděl nebo ležel na zemi. Co jsme totiž vyjeli od pobřeží, silnice vedla jen a jen do kopce. V těchto prudkých kopcích, které jsou vlastně již předhůřím And, se rovné místočko na zastanování hledá jen velmi těžko, takže jediná možnost je zeptat se u nějakého domku nebo farmy, které kouskem rovného, uměle vytvořeného plácku vždy disponují. První test místní pohostinnosti vyšel na poprvé - chlapík neměl vůbec nic proti tomu, že si u něj postavíme stan, a jak jsme později zjistili, takto stanovat není ve Venezuele žádný problém. Pokud nás někdo později někdy odmítl, vždy to bylo jen z důvodu, že jsme se ptali pouze „zaměstnance“, který se bál bez svolení majitele pozemku sám rozhodovat.

Prvních deset dní jsme jezdili v horách a musím říci, že to byl naprosto fantastický a ojedinělý zážitek. Přestože jsme denně museli vyšlapat dva až tři tisíce výškových metrů, a přejezdy sedel, na které by byl díky jejich nadmořské výšce každý cyklista v Evropě téměř hrdý, jsem již po pár dnech přestal počítat, krajina nám připravovala tak ohromné výhledy a estetické prožitky, že jsem té trochy námahy vůbec nelitoval. Mě osobně nejvíce uchvátily horské tropické pralesy - zde bych se mohl pohybovat neustále, a přesto bych byl opakovaně ohromován bujnou tropickou vegetací s tisíci odstíny zeleně, mezi níž rostou stromy a rostliny všech možných tvarů a barev, které zná našinec jen z atlasů nebo botanických zahrad. Když se k tomu připočtou exotické vůně a zvuky pralesa, zážitek je neopakovatelný. Sem tam se dá zahlédnout i nějaká opice, papoušci, ještěrky a jiná exotická zvířata, ale na druhé straně je pravda, že ze silnice se místní fauna zrovna moc pozorovat nedá.

Přestože banánovníky plné banánů rostou přímo u silnice, nelze si je utrhnout, neboť banány nedokáží uzrát na stromě, ale až po utržení a po několika dnech. Toto však ve Venezuele nevádí, neboť banány, stejně jako např. ananasy, melouny a jiné chutné ovoce je zde velmi levné a dá se koupit na každém kroku. Zklamaný jsem byl pouze chutí čerstvých kokosových ořechů, resp. kokosového mléka, které jsem si tak oblíbil na cestě po jihovýchodní Asii. Místní kokosáky za asijskými natolik zaostávají, že jsem si je po pár pokusech přestal kupovat. Mangovníky obsypané mangy rostou ve Venezuele tak často asi jako u nás podél silnice třešně nebo jablka. Přestože již plody měly normální velikost, nebyly ještě úplně zralé, a to mě strašně mrzelo, protože po mangách se mohou utlouct. Kdybych to býval tušil, jen z tohoto důvodu bych se snažil odjezd o pár týdnů odsunout.

Je zajímavé, že někde se ve výšce 3000 m n.m. ještě pěstují např. jahody, ananasy nebo melouny, o pár desítek kilometrů dál je ve stejné výšce jen nízká tráva, a kopce tak nápadně připomínají např. švýcarské Alpy. Člověk pak přejede další průsmyk a ve stejné výšce je tropický porost, nebo se zde naopak jen pěstují brambory. Těmito změnami a kontrasty mě Venezuela v této části země naprosto uchvátila. Už jsem projel spousty hor v Evropě i ve světě, ale mohu říci, že venezuelské Andy a jejich předhůří je něco jedinečného, a člověk, který má rád hory, bude na ně celý život vzpomínat.

Nejvyšší místo, které se dá ve Venezuele po silnici dosáhnout - 4118 m n.m. vysoký průsmyk Pico el Aguila - byl jen bonbónkem naší cesty. Stoupaní začalo v 1200 m n.m. a silnice se plynule klikatila mezi kopci, aby po 56 km dosáhla svého nejvyššího bodu. Paradoxně se mi toto stoupaní zdálo ze všech nejjednodušší, a tím, že jsme v předchozích dnech několikrát přesáhli výšku 3000 m, jsme v této výšce ani necítili žádné výškové potíže. Ve 3500 m n.m. jsme si již navlékli bundu a o chvíli později i dlouhé cyklistické kalhoty, ale bylo to dané i tím, že nebylo úplně jasno a blížil se večer. Myslím si, že přes den by se tento průsmyk dal přejet i v letním oblečení. Na vrcholu průsmyku je jedna předražená restaurace s možností ubytování, o kousek dál podle všeho observatoř a jinak nádherné výhledy do okolí. Kopce jsou v této výšce již naprosto holé, a kromě nahnědlé trávy a skal zde nic jiného není. Díky rychle postupujícímu večeru jsme se zde rozhodli zůstat. Nikoho jsme se neptali a za restauraci postavili stan. Buď nás neviděli, nebo to nikomu nevažilo. Teplota se ani v noci pod nulu nedostala, ale asi se jí hodně přiblížila. Když jsme druhý den ráno vyjížděli, byly jen 4 °C.

Přestože jsme původně chtěli dorazit až do turisticky velmi známého střediska Mérida, z časových důvodů jsme necelých 50 km před tímto horským městem odbočili směrem na západ, a nádherným sjezdem, který až na pár protikopečků trval neuvěřitelných 115 km, jsme sjeli na venezuelskou nížinu s názvem Los Llanos, která zabírá alespoň polovinu celého venezuelského území a jejíž průměrná výška se pohybuje jen v několika desítkách metrů nad mořem. Sjezd jsme si opravdu vychutnali a jak jsme se později se Zdeněkem shodli, mění se ráz krajiny z vysokohorské až po travnatou nížinu, byl jedním nejjintenzivnějších estetických zážitků, které jsme ve Venezuele prožili.

Razliže i v horách bylo dost horko, na Los Llanos panovala vedra naprosto neskutečná. Za úsvitu kolem šesté hodiny ranní bylo kolem 26 °C, asi v deset hodin se teplota přehoupla přes čtyřicítku, aby tak vydržela minimálně do čtyř odpoledne a pak jen klesala velmi pozvolně. Se západem slunce asi v sedm hodin bylo stále ještě nad 30 °C. V noci se dalo spát pouze úplně vysvěčený na spacáku pod moskytiérou. Když foukal vítr, bylo to jako by na nás někdo pustil velmi výkonný fén, nastavený na nejvyšší teplotu. Teploty byly takové, že jsme mockrát viděli samovznícenou trávu, a jednou jsme potkali úplně nový džíp se zavařeným motorem.

Jednou jsme si to tak šlapali pozdě odpoledne a Zdeněk říká: „Konečně se ochladilo natolik, že je už příjemné jet.“ „Taky mě to zrovna napadlo,“ říkám a zároveň kontroluji teplotu na computeru. Musel jsem se však zasmát, neboť tento ukazoval celých 37 °C. Jak je vše relativní - doma bychom při této teplotě na kole nařikali, tady se nám „konečně příjemně ochladilo“.

Avšak i na vedro se dalo zvyknout, a pokud nefoukal zrovna silný protivítr, nijak jsme nestrádali. Jen spotřeba vody byla při tomto počasí a výkonu neúměrně vysoká. Průměrně jsem do sebe nalil 4 l tekutiny na 60 km a to jsem vodou „šetřil“. Tzn. nikdy jsem se za jízdy nenapil zhluboka jak by mé tělo a všechny smysly chtěly, ale jen jsem po chvilkách ucucával! Párkrát jsme sice museli použít desinfekční tablety do vody, jinak jsme však vždy dojeli včas alespoň k nějakému kiosku pro řidiče nákladáků, kde se minimálně dala koupit Coca-Cola ve dvoulitrovém balení.

Vzdálenosti od obytných míst jsou v této oblasti Venezuely někdy pro cyklistu dost veliké, a tak jsme z nedostatku času museli několikrát vzít zavděk i stopem a jednou autobusem. Se stopem je to ve Venezuele podobné jako s ubytováním - i když nás často minulo jen několik vhodných aut za den, většinou nám někdo zastavil už na první mávnutí nebo zeptání. Párkrát nám dokonce řidič nákladáku sám od sebe zastavil a chtěl nás naložit. Prý to není normální se v takových vedrech a pustinách vláčet na kole.

Jen díky několika autostopům a denním cyklistickým etapám hodně nad 100 km jsme dorazili až na nejjihnější místo našeho putování - do města Puerto Ayacucho, které leží na řece Orinoco. Město je docela zajímavé a z kopečků kolem města jsou nádherné vyhlídky na Orinoco. Na jednom takovém místě jsme i nocovali, přestože jsme sem museli projet chudinskou čtvrtí, od čehož nás lidé na hlavní ulici zrazovali. Jejich výmluvná gesta ukazující, že nám místní podríznou krk, nepůsobila zrovna příjemně, ale protože se již pomalu stmívalo, riskli jsme to. Odměnou nám za to bylo jedno z nejkouzelnějších míst, na kterém jsme ve Venezuele nocovali.

V této části Venezuely lze již potkat právě „amazonské“, resp. „orinocké“ indiány, kteří sem připlouvají v kánoích, aby tak mohli nabízet svoje zboží. Potkali jsme je nejen ve městě, ale i např. na mostku přes silnici, kde leželi ve stínu a při hluku auta vyskočili a mávali, aby člověk zastavil a koupil od nich za směšný peníz buď velkou želvu, trs banánů, lesní med nebo různé korálky a ozdoby. Jednou jsem jel po silnici (jediné a tedy i „hlavní“), po které však projela max. dvě auta za hodinu. Indiáni, odění pouze do bederní roušky, leželi přímo na silnici, kánoi zaparkovanou pod mostem. Asi už dlouho nic nejelo, a tak usnuli. Zřejmě si mysleli, že zvuk motoru auta je probudí. Jenže kolo není auto, a tak mě zaregistrovali, až jsem byl těsně před nimi. Indiáni se tak lekli, že jsem se ani neodvážil zastavit, abych se podíval, co prodávají, nebo abych udělal zajímavé foto. Něco na mě hodně křičeli a já jsem nevěděl, jestli mi nadávají, nebo jen něco nabízejí. Raději jsem šlápl do pedálů a doufal, že po mně nezačnou střílet z luků, které měli položené vedle sebe.

Kolem města Caicara del Orinoco je spousta billboardů, které ukazují, že se zde bude stavět jeden z největších mostů v Jižní Americe. Projekt je sice velkolepý, ale vůbec jsme nepochopili, proč zde chce někdo stavět přes řeku most, když na silnici, která vede k zamyšlenému mostu a pak pokračuje dál, není absolutně žádný provoz. Často jsme nepotkali auto i několik hodin, a silnice dlouhá téměř 500 km je navíc v žalostném stavu. Místy zde není ani asfalt a cesta je tak plná výmolů, že i terénní džípy zde jezdí krokem a kličkují z jedné strany na druhou, aby našly alespoň trochu průjezdné místo. Jednou jsem jel asi 10 km souběžně s luxusním džípem, a na této vzdálenosti jsem byl rychlejší než jeho osádka. Když mě po dlouhé době konečně předjeli, pochvalně zvedali prst nahoru s tím, jak jsem „dobrý“. A to vůbec netušili, že jsem už byl v tuto chvíli bez vody, a tím pádem mi to vůbec, ale vůbec nejelo.

Místo mostů jsou v této oblasti přívozy, z nichž nejdelší - právě v místech projektovaného mostu - trvá přesně hodinu a půl plavby. Je pravda, že silnice nejsou přímo proti sobě, ale i tak je Orinoco v těchto místech hodně široké. A co je potěšující - cyklista, stejně jako pěší, neplatí na přívozech žádný poplatek.

Před městem Altagracia de Orituco mi praskl ráfek, který jsem zřejmě probrzdil v Andách. Naštěstí to bylo jen 15 km k cyklistickému obchodu a naštěstí není Zdeněk jen zdatný cyklista, ale i zdatný servisman. Celé vypletení zadního kola mu snad netrvalo ani hodinu.

Z městečka Altagracia nás čekal poslední přejezd menšího pohoří, jehož nejvyšší bod je kolem tisíce metrů nad mořem. Úplná brankačka, a navíc tento přejezd byl opět horským pralesem, který tak miluji. Celá oblast je národním parkem s názvem Gautapo, a kdybych měl čas a vhodné vybavení, určitě by mě lákalo to tady alespoň pár dní pořádně prochodit. Takto jsme ale spěchali k pobřeží Karibiku, protože nám do odletu zbývaly jen tři dny a téměř 300 km, což nebylo zrovna málo, neboť poslední den jsme si vyčlenili pouze na prohlídku Caracasu.

Abych řekl pravdu, Karibik je v těchto místech dost vzdálen představám, které jsem získal z reklamních fotografií, ale na druhé straně koupání nebylo až tak špatné. Dovolenou bych zde však trávit nechtěl, přestože např. městečko Higuero je naprosto přeplněné hotely všeho typu, včetně těch nejluxusnějších.

Hlavní město Caracas leží 18 km jízdy po dálnici z letiště, což není nijak daleko, ale je o celých tisících nadmořských metrů výš. Dostat se sem na kole by byla docela makačka, nehledě na to, že se vojáci, hlídající dálnici, netvářili zrovna moc nadšeně, když jsme jim vysvětlovali náš úmysl. Já jsem vzal zavděk autem, které mi vojáci sami zastavili, Zdeněk využil jejich chvilkové nepozornosti a schovanými za nákladákem jim zmizel z dohledu. Mně osobně se Caracas vůbec nelíbil - mraky lidí, mraky aut a spousta smogu není nic pro mě. Hodinku jsem se projel na kole po centru a rychle pádil zpět. Raději jsem si lehl na postel laciného hotýlku poblíž letiště a celé odpoledne popíjel místní pivo značky Polar. To se mi nakonec zdálo jako nejrozumnější zakončení celé naší cesty.

Před odjezdem do Venezuely jsem od někoho slyšel větu: „Kdo nebyl ve Venezuele okraden, nebyl ve Venezuele“. Slyšel jsem také několik historek, jak byli turisté okradeni či přepadeni, ale musím říci, že mně se tato země zdála docela bezpečná. Možná to bude znít z mých úst trochu paradoxně, neboť i mně zde ukradli foťák (bohužel předposlední noc, a to s pěti sty nenahraditelnými snímky na kartě), ale zároveň podotýkám, že to bylo pouze a jen mou hloupostí a neopatrností. Myslím si, že při dodržování nejzákladnějších pravidel chování v cizí zemi zde žádné velké nebezpečí nehrozí. Venezuele rozhodně a bez jediného zaváhání doporučuji jak k individuální turistice, tak k cykloturistice, přestože to byla teprve první země na světě, kde jsem za celou dobu pobytu nepotkal jediného dalšího cykloturistu. Navíc se sem dají občas sehnat velmi levné letenky. My platili za zpáteční letenku 12300 Kč i s letištními poplatky, což je v kombinaci s docela nízkými cenami potravin velmi příznivé. Pokud navíc nebudete platit za ubytování jako my, na měsíc pobytu vám bohatě stačí dvě stě amerických dolarů. A jestliže se rozhodnete projet tuto krásnou zemi autem, pak vězte, že litr benzínu zde stojí devadesát haléřů a nafta ještě o polovinu méně...

(Omlouvám se za špatnou kvalitu tisku fotografií. Tento článek i se spoustou barevných fotografií vyšel nyní i v časopise Cykloturistika č.6)

Nové nahrávky z přednášek

Panorama 5/2005 - Relaxační víkend s J. Staňkem, 12. - 14. 5. 2005

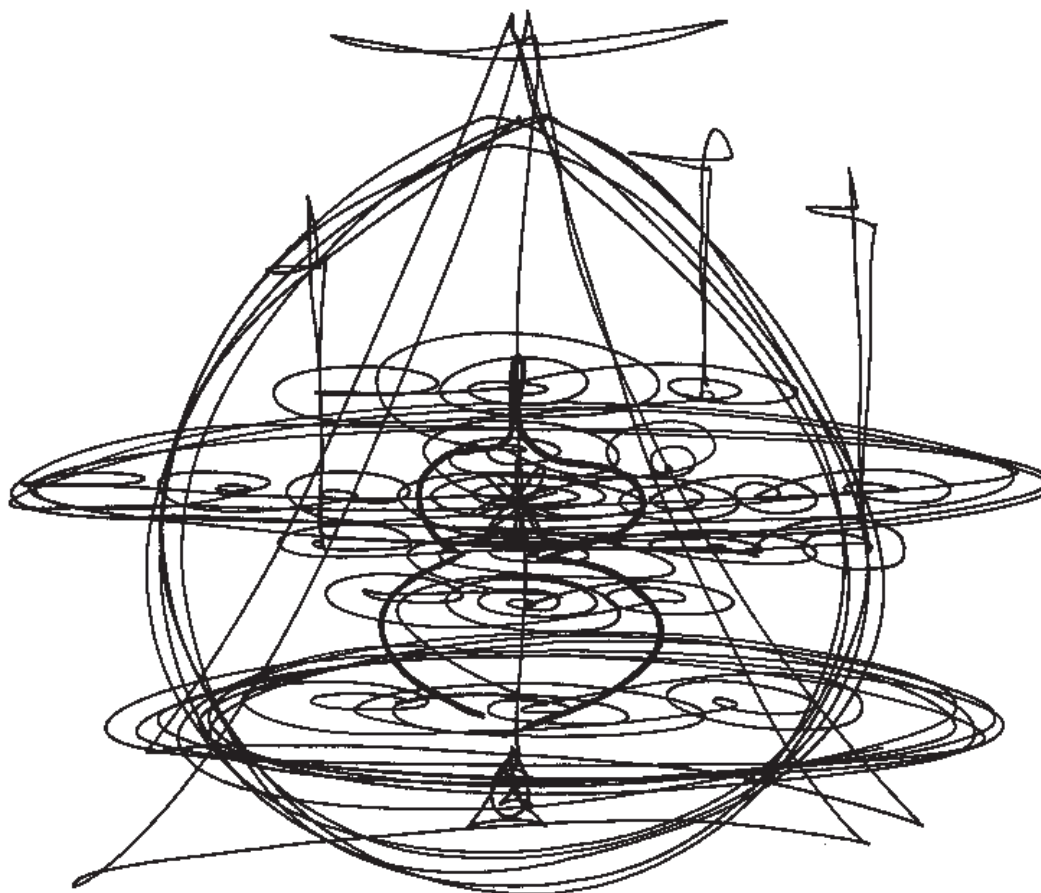
Z obsahu: Peníze a duchovnost, Manipulace dějin, Balada o homocysteinu, Otázky a témata z publika. Pouze MP3, 9h 01min., 350 Kč

Nabídka veškerých nahrávek, které jsme inzerovali v minulých Občasnicích, trvá a lze si je tedy stále objednat. Více na našich webových stránkách www.agapebrno.cz

Doporučujeme:

- 10.7. - 16.7.2005 Velká škola sebepoznávání. Lektori: Marie Zitková - předsedkyně sdružení Harmonie, František Vrba - lektor jógy a další. Cena: 3300 Kč, děti 15 - 18 let 2700 Kč.
- 17.7. - 23.7.2005 Týden radosti a zdraví pro děti a rodiče. Lektori: Hana Tymichová, Jana Rejzková, Jiří Vondra, František Vrba. Cena: 3300 Kč, děti 15 - 18 let 2700 Kč.
- 24.7. - 30.7.2005 Reflexní terapie - praktický kurz. Očistné a omlazovací metody. Lektori: Jindřiška Krutská - reflexní terapie, František Vrba - ostatní. Cena: 3300 Kč, děti 15 - 18 let 2700 Kč.
- 31.7. - 6.8.2005 Zdraví těla, duše i ducha je cestou ke štěstí. Lektori: Josef Staněk, František Vrba. Cena: 3300 Kč, děti 15 - 18 let 2700 Kč.
- 7.8. - 13.8.2005 Přírodní svatyně, posvátná místa, stromy a prameny ve východních Čechách - turistický víkend. Andělské meditace - sebeléčení světlem. Lektori: Jindra Chuchlová - andělské meditace, František Vrba - sluneční jóga a pěší turistika. Cena: 3300 Kč, děti 15 - 18 let 2700 Kč.

Energetická kresba pro posílení vitality pro toto letní období

Energií lze čerpat přikládáním rukou na obrázek nebo nošením zmenšené kopie kresby u sebe a s prosbou k přírodním silám a Matce zemi o předávání potřebné energie. (J. Brzobohatá)